

veto

Studentenweekblad
van de Leuvense Overkoepelende
Kringorganisatie

nummer 18
maandag 29 januari

jaargang 22 - 1995-1996

afgite : Leuven X
(weekblad - verschijnt niet van juni tot augustus)

Rekencentrum teruggefloten onder druk studenten

Beperking internet- gebruik komt er niet

Kids en drietal weken geleden geraakte bekend dat de toegang tot het internet via de computers van de KU Leuven beperkt zou worden. Kandidatuurstudenten zouden tot het einde van het jaar nog vijftig surfuren krijgen, licentiestudenten vijftien. Op het Gemeenschappelijk Buro (Gebu), het hoogste beleidsorgaan van de KU Leuven, is vorige week beslist dat de maatregel er niet komt. Er wordt integendeel voor een uitbreiding van het computergebruik gezorgd: er komt hoogstwaarschijnlijk een nieuwe PC-klas en studenten zullen 24 uur op 24 toegang krijgen tot de computers van de KU Leuven.

Het voorstel om het aantal interneturen te beperken kwam er nadat enkele studenten geklaagd hadden dat het soms onmogelijk was om nog gebruik te maken van de computers om aan een tesis of verhandeling te werken. Een aantal internetfreaks waren namelijk niet van het scherm weg te krijgen, zodat de PC's, die in de eerste plaats bedoeld zijn voor studenten die zelf niet over een computer beschikken en dus niet op kot of thuis aan hun tesis of verhandelingen kunnen werken, overbezet waren. Het Universitair Rekencentrum (URC) besliste dan maar om het gebruik van het

internet te beperken.

Blokkeren

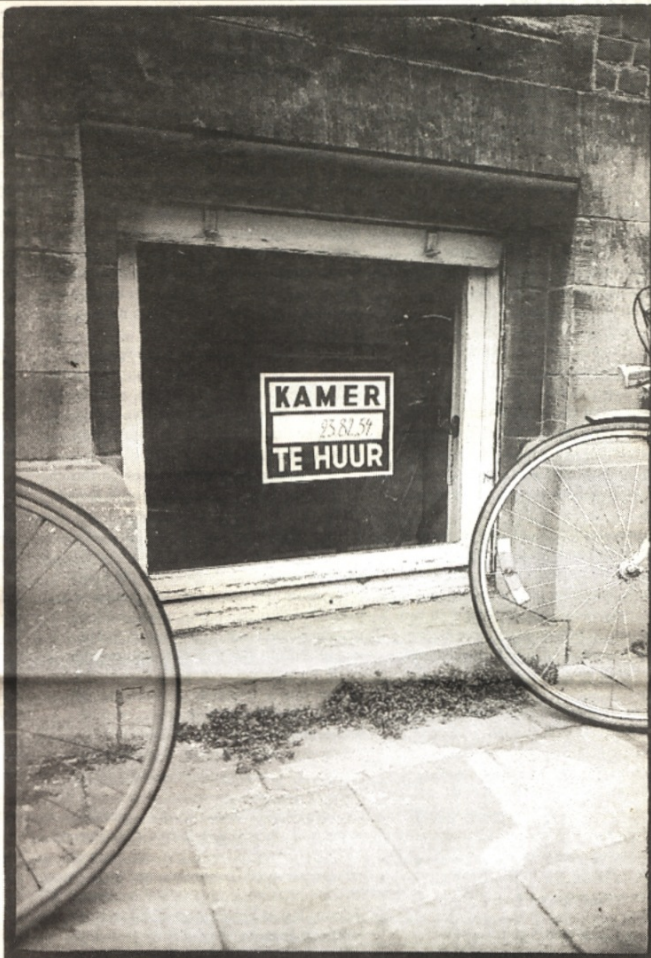
Vanaf 8 januari zou je enkel nog op het internet geraken via een speciale account. Via deze account kan men het aantal ingelogde uren berekenen, zodat het mogelijk zou zijn na een bepaalde periode de account te blokkeren. De grens werd nogal arbitrair vastgelegd: kandidatuurstudenten, die volgens het URC minder baat hebben bij het internet, kregen nog vijftien uur internetgebruik tot het einde van het academiejaar, licentiestudenten kregen er vijftien. Op die manier zou de overbezetting van de PC-klassen uit de wereld geholpen kunnen worden.

De aangekondigde maatregel viel niet in goede aarde bij Ulyssis, de werkgroep van Loko die de internetbelangen van de Leuvense studenten wil verdedigen. Volgens Ulyssis was de maatregel helemaal niet zo democratisch als hij leek, omdat het accountsysteem niet waterdicht zou zijn, zodat de echte freaks wel technische middeltjes zouden vinden om de beperking te ontglippen en zo uiteindelijk onterecht bevoordeeld zouden zijn. Bovendien kon er volgens de plannen van het URC voor bepaalde studenten een uitzondering gemaakt worden. Op die manier zouden bijvoorbeeld ook studenten met goede relaties in het profmilleu aan de maatregel kunnen ontsnappen.

Bij Ulyssis ontkende men niet dat er een probleem was voor studenten die nood hadden aan PC's voor andere doelen dan het surfen op het net, maar men vond dat er andere manieren waren om het probleem op te lossen. Zo kon er duidelijk werk gemaakt worden van een prioriteitsregel: studenten die aan hun tesis moeten werken, krijgen voorrang op het PC-gebruik en kunnen andere studenten gebieden een computer af te staan. Informeel bestond die regel wel, maar de meeste studenten hadden er geen weet van of durfden ze niet toe te passen. Volgens Ulyssis kon men de regel duidelijker maken, onder andere aan de hand van grote affiches in de PC-klassen. Een andere mogelijkheid lag in om een aantal computers of zelfs een hele PC-klas van het internet af te sluiten, zodat altijd een aantal PC's voor de niet-internetgebruiker open stonden.

Snelwegen

Verder pleitte Ulyssis voor een uitbreiding van het aantal PC's en voor het dag en

Kamer t.h. zond. waarb., onth. ind. n. ser. Voor een stand van zaken in de huurwaarborgprocessen lees het verslag van onze man in het Justitiepaleis op p. 3 (foto Filip Gysemans)

nacht openstellen van de klassen. Het rekencentrum achtte het uitbreiden van het aantal computers niet mogelijk omdat er niet genoeg lokalen waren en zag een 24 uur op 24-service niet zitten om technische redenen. Aan de Rijksuniversiteit Gent en de Vrije Universiteit Brussel zijn de PC-klassen 's nachts wel open en lijkt het probleem van overbezetting zich niet voor te doen. Aan deze universiteiten staan er ook meer PC's ter beschikking van de studenten. In Gent bijvoorbeeld heeft elke fakulteit haar eigen PC-klas en is er ook een soort algemeen *voorzieningshotel* waar studenten de hele nacht lang kunnen surfen.

Ulyssis bezorgde de top van de KU Leuven een soort vergelijkende studie tussen de Vlaamse universiteiten en het is waarschijnlijk deze studie die het Gebu heeft doen terugkrabbelen. Het is namelijk geen geheim dat alles wat met informatika en bijbehorende snelwegen te maken heeft

één van de grote stokpaardjes van rektor Oosterlinck is. Zo kondigde de rektor enkele maanden geleden het spektakulaire kotnet aan, een algemene internetaansluiting voor Leuvense studentenkoten. In deze optiek zou het inderdaad pijnlijk zijn dat de KU Leuven niet dezelfde faciliteiten aan haar studenten aanbiedt als andere universiteiten.

De aangekondigde plannen die nu geformuleerd zijn, gaan helemaal in de richting van de voorstellen van Ulyssis. De beperkingsmaatregel wordt in elk geval tot 15 mei aan de kant geschoven. Op dat moment — mei is de maand dat er koortsachtig aan tentissen wordt gewerkt — wil men evalueren of het probleem zich nog voordoet. Ondertussen wil men het aanbod van PC's verruimen en op proef een PC-klas 24 op 24 uur openstellen. Volgens koördinator

vervolg op p. 4

binnenin

Hibo's

4

Het Chiroleven is zowaar geen lachertje, als je als Hibo aan het locho zit. Over de floppo- en dildorage onder de homo- en lesbhippo's in het Hobu zijn ook al vele floppies volgeschreven. En de pipo die de Klapstukbrochure heeft geschreven heeft er alvast een suppo-verstaving aan overgehouden. Krira, Spora, Sora en Kura stellen sida-werkgroepen op. Wij van onze kant stellen con brio ons veto.

Druk

6

Vorige week was het Druk in Leuven. Veto ging er zijn diepgravende licht opsteken, maar gezien de Psychologische Kring voldoende geëquipeerd bleek, hielden we het bij een reportage zonder flash. Hetgeen uiteindelijk de meest flatterende foto's opleverde.

Samenwonen

9

Wie reeds getuige was van 'Kids', weet intussen dat ons Vlaams samenlevingsmodel hopeloos verouderd is. Wie deel uitmaakt van de gemeente van 's Metersstraat is daar de oorzaak van. Het KAV is op de hoogte en publiceert een boekje voor "niet-gehuwde paren, samenwoners van hetzelfde geslacht en groepen samenwoners". F***ing pervers!

GROEP T INGENIEURS MET VISIE
INDUSTRIËLE HOGESCHOOL LEUVEN

Campus Blauwput • Vuurkruisenlaan 4 • 3000 Leuven • Telefoon 016 230850 • Telefax 016 228343

Tot in de rechtzaal

Sociale Raad, de oudste geleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie, doet vooral aan standpuntvorming, -verdediging en -doordrukking. Het werk zelf laat de raad meestal aan de professionals over. Af en toe echter, in de duistere zones tussen realiteit en intimiteit, doet Sociale Raad zelf ook iets. Zo houdt Sora zich al enkele jaren bezig met het voeren van processen tegen kotbazen die onterecht huurwaarborgen inhouden.

In België is het de gewoonte dat bij het aangaan van een huurcontract voor een onroerend goed de huurder een waarborg geeft aan de verhuurder. Die waarborg

moet de eigenaar ervan verzekeren dat hij bij het einde van het huurcontract zijn onroerend goed in de oorspronkelijke staat terugvindt.

Intresten

Voor het huren van een hoofdverblijfplaats bestaat er een sterk uitgebouwde wetgeving die erop gericht is de huurder degelijk te beschermen. Zo kan een waarborg voor een hoofdverblijfplaats nooit in handen komen van de verhuurder. De waarborg verbonden aan het huren van een hoofdverblijfplaats moet op een geblokkeerde rekening geplaatst worden. Deze rekening staat op naam van de huurder, die trouwens ook de intresten krijgt. Het saldo van de rekening kan echter niet opgevraagd

worden zonder toestemming van de verhuurder, die verplicht is deze terug te geven als op het einde van de huurperiode aan alle contractuele verplichtingen voldaan is.

Voor het huren en verhuren van studentenkamers bestaat geen wetgeving. De waarborg voor een kot komt in de meerderheid van de gevallen op de bankrekening van de kotbaas terecht. Die gaat dus ook met de intresten lopen. Meestal is dat het enige nadeel dat studenten op dat gebied ondervinden. Als je als student echter huurt bij een firma die op het punt staat failliet te gaan, bijvoorbeeld de nv De Laet, is de kans dat je je waarborg ooit nog terugkrijgt zeer gering. Als het faillissement effectief uitgesproken wordt, wordt ook jouw waarborg in beslag genomen en kom je achteraan op het lijstje van de schuldeisers

terecht. De kans dat je in dat soort situatie nog iets van je geld terugziet, is dan wel heel klein.

Bovendien zijn er op de Leuvense kamermarkt een aantal huisjesmelkers actief, die vaak het motto 'Eens gekregen, blijft gekregen!' aanhangen. Studenten die bij hen huren worden op het einde van hun contract plots gekonfronteerd met een aantal onvoorziene kosten. Zo zijn er huiseigenaars die onomwonden stellen: "De verwarming was wel in de prijs inbegrepen, maar u begrijpt, de winter was toch extreem koud". Wat echter het meest voorkomt is dat studenten verantwoordelijk gesteld worden voor imaginaire of irrelevante schade of voor schade waarvoor zij hoegenaamd niet verantwoordelijk kunnen gesteld worden.

Huisjesmelkers

Als waarborg voor een studentenkamer worden bedragen van vijf- tot dertigduizend frank aangerekend. Voor de meeste studenten is dat een hoop geld. Maar voor zo'n bedrag een rechtszaak beginnen is zeker niet evident en dat is precies waar de Leuvense huisjesmelkers zich heel goed van bewust zijn. Alleen al de gerechtskosten en het loon van een advocaat zijn vaak reeds hoger dan het terug te vorderen bedrag. Bovendien vergt zulk een procedure veel tijd en administratieve inspanningen.

Gelukkig voor de studenten is er aan de KU Leuven een zeer goed werkende huisvestingsdienst. Als er een konflikt is tussen een student en een kotbaas zorgt deze dienst steeds voor bemiddeling. In het overgrote deel van geschillen met betrekking tot het onterecht inhouden van huurwaarborgen kan de huisvestingsdienst er voor zorgen dat de gedupeerde student alsnog zijn geld terugkrijgt. Er blijven echter steeds een aantal gevallen waarbij bemiddeling van de huisvestingsdienst niet volstaat om de kotbaas tot betere inzichten te brengen. De huisvestingsdienst kan namelijk zelf geen juridische stappen ondernemen. Daarom is er een afspraak tussen de huisvestingsdienst en Sociale Raad, waarbij deze laatste enkel verplicht is de belangen van de studenten te verdedigen en dus niet gehinderd wordt door enige vorm van neutraliteitsplicht.

Advokaat

Als de huisvestingsdienst aan het einde van haar mogelijkheden is, stuurt zij de gedupeerde studenten door naar Sociale Raad. Sora geeft de volhardende verhuurder nog één waarschuwing. Als hij dan niet betaalt, krijgt hij een dagvaarding in de bus om voor de vrederechter te verschijnen. Voor de student zijn aan deze procedure geen kosten verbonden, hij of zij kan er dus alleen maar beter van worden. Alle onkosten én het risico worden gedragen door Sora.

Dat deze aktie betaalbaar blijft, is voor een groot deel te danken aan Johan Bruyninx, de geëngageerde advocaat van Sociale Raad die zich wil inzetten om studenten te vertegenwoordigen in de rechtzaal. Hij doet dat trouwens met sukses: tot nog toe heeft hij voor Sociale Raad nog geen enkele zaak verloren.

Wim De Pop

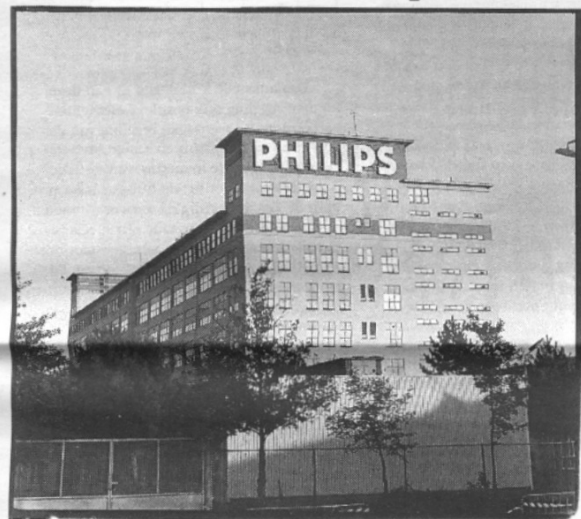
brievensbus.»

«Er zullen veel meer fietsstallingen komen. In de Tiensestraat zijn veel autoparkerplaatsen om die reden weggenomen. We zullen dat ook in de Bondgenotenlaan naar het station toe doen. Desnoods zullen we tot aan de Justus Lipsiusstraat alle autoparkerplaatsen vervangen door fietsstallingen, maar dan moeten die wel gebruikt worden. Vanaf september, bij de aanvang van het nieuwe academiejaar zullen we daar ook op toezien. We zullen wel sportief zijn: eerst zal de verkeerde geparkeerde fietser een verwittiging krijgen via een sticker aan zijn stuur of zo, en de volgende keer kan de eigenaar de fiets aan de Philips gaan terughalen.»

Carl Hourcua

Toback, Aldo Rossi en fietsen

Mannen maken plannen

Iemand een idee?

(foto Stefan De Pauw)

Na zijn toespraak op de nieuwjaarsreceptie van de Leuvense SP, had Veto een gesprek met burgemeester Louis Toback onder andere over de nakende plannen om de Italiaanse toparchitect Aldo Rossi aan te trekken voor de herinrichting van de Philipsgebouwen op de ring.

vormd Philips-gebouw. Het idee lijkt mij mooi.»

Veto: Zal er veel veranderen aan het uitzicht van het gebouw?

Toback: «Niet aan het globale uitzicht. Wel zou Rossi in het midden van het gebouw een 'lichtstraat' willen maken: een deel van het dak en van de wand zou doorzichtig worden en dus meer licht binnenlaten. Dat is ook nodig. Vroeger waren er in het Philipsgebouw enkel fabrieksruimtes, maar voor de nieuwe functies die men aan het gebouw wil geven, is meer licht nodig.»

Veto: Het gebouw zal worden gebruikt om de stadsdiensten in onder te brengen?

Toback: «Alleen die diensten die de mensen niet voortdurend nodig hebben. De druk bezochte loketten zullen blijven waar ze zijn. Ook het ministerie van financiën is geïnteresseerd om de buro's die ze in Leuven heeft daar te centraliseren. Een samenwerking met het ministerie zou voor de stad Leuven ook financieel interessant zijn.»

Doos

Veto: Bestaat het gevaar niet dat de naam Rossi slechts een mooie verpakking is voor een project waarbij hij enkel het beginidee geeft dat dan voor de rest volledig door anderen wordt uitgewerkt? Iets gelijkaardigs gebeurde immers in Hasselt.

Toback: «Wel, daar kan ik enkel op antwoorden dat Rossi zelf zegt dat hij er zich wel degelijk ernstig mee wil bezig houden en dat wij het dossier natuurlijk van dichtbij volgen.»

Veto: Is er al een datum bepaald waarop de site gebruiksklaar moet zijn?

Toback: «Geen enkel idee. We gaan ons zeker niet haasten, daarvoor is de zaak te belangrijk.»

Veto: Daarnet, tijdens uw toespraak, huiverde ik even toen u zei dat de bussen in de stad vlotter moesten kunnen rijden. Als ik denk aan de snelheid en de agressiviteit waarmee de bussen bijvoorbeeld door de Bondgenotenlaan rijden.

Toback: «De verwarring is in die straat dusdanig dat je er niet snel kunt rijden en het risico op ongelukken dus klein is. Wat ik met 'vlotter verkeer van de bussen' bedoel, is het volgende: de buschauffeurs willen hun uurregelingen respecteren als ze bijvoorbeeld mensen naar het station brengen. Het probleem betreft voornamelijk de wagens die dubbel gaan parkeren om te laden en te lossen en die alle doorgang beleten. Maar natuurlijk mogen de bussen dan niet, zoals nu soms gebeurt, de verloren tijd ophalen door zeventig kilometer per uur te gaan rijden in het centrum.»

Vicieus

«Als het nieuwe lussenplan er eenmaal is, zal er trouwens op de Bondgenotenlaan ook minder autoverkeer zijn. Vanaf het La-deuzeplein zal de laan enkel nog handig zijn om naar het station te rijden. Eerst vroeg de Lijn om de ganse Bondgenotenlaan voor bussen voor te behouden, maar dat is natuurlijk niet mogelijk. Door de vlottere verbinding Fochplein-station-Gasthuisberg had de Lijn trouwens vorig jaar al een verhoging van de bezetting van hun bussen met veertig procent.»

Veto: Er komen ook een aantal kleine busjes, zoals in Brugge.

Toback: «Ja, een zestal kleine, hybride bussen, die op diesel rijden buiten het centrum en op gas of elektriciteit erbinnen.»

Kringetje

«Ik wil wel even reageren op de vrije tribune in Veto van verleden week van die gasten van Genoef! Ze stellen dat de fiets een punt-tot-puntvervoermiddel is en dat het dus niet kan dat men zijn fiets op één van de fietsstallingen op het Hooverplein achterlaat en te voet naar bijvoorbeeld de fakulteit psychologie verder moet gaan. Nu, als een automobilist zou zeggen dat zijn wagen een punt-tot-punt vervoermiddel is, dan zou men hem een egoïst noemen, nee? Maar met de fiets moet dat dan wel kunnen of zo? Die paar meter te voet zijn dan teveel?»

Veto: Auto's zijn wel belastender voor een stad. **Toback:** «Natuurlijk, maar ook het gedrag van de fietsgebruikers kan belastend zijn: mensen kunnen de stoep niet meer gebruiken bijvoorbeeld. In de Tiensestraat ter hoogte van psychologie moeten de voetgangers vaak de straat op omdat het voetpad vol fietsen staat. Idem dito aan het station, men geraakt soms niet eens meer aan de

Verleden jaar kocht de stad Leuven de zogenaamde 'Philips-site' aan, net buiten de ring ter hoogte van de Parkpoort. Bedoeling was om er onder andere enkele diensten van de stadsadministratie te centraliseren die nu al te zeer verspreid liggen over Leuven en deelgemeenten. Belinvoet, de projectontwikkelaar De Gregorio and Partners, een architectenburo uit Hasselt, hebben de stad voorgesteld om het Philipsgebouw aan te passen en er nog een aantal gebouwen bij te plaatsen, zodat de site kan worden gebruikt voor administratieve en commerciële doeleinden. Tevens schoven zij de vermaarde Milanese architect Aldo Rossi naar voor voor de concrete uitwerking van de plannen.

Veto: Verleden week woensdag kwam Aldo Rossi naar Leuven om met u over het Philipsproject te praten. Ik kan mij moeilijk inbeelden dat Rossi speciaal naar Leuven komt als er geen kwasi-zekerheid bestaat rond dat project.

Louis Toback: «Wel, zekerheid bestaat er nog altijd niet. Er is nog niets getekend. De beslissing zal een dezer dagen vallen. Het voorstel is zeker interessant. Ik heb een makette gezien van Rossi voor een omge-

Boze Hibo's: "Onze opmerkingen worden gewoon onder de tafel geveegd"

(foto Frank Viaene)

Uooraleer een huisarts in opleiding definitief erkend wordt, moet hij een twee jaar durende stage lopen. Pas daarna krijgt hij van de erkenningscommissie van het ministerie van Volksgezondheid het statuut van 'huisarts'. Omdat de vroegere opleiding tot huisarts niet helemaal in overeenstemming was met de Europese wetgeving heeft de Vlaamse raad op het voorstel van minister van onderwijs Van den Bossche een nieuw dekkend goedgekeurd. Vanaf nu krijgen de huisartsen in beroepsopleiding (Hibo's) na het voltooien van hun stage en na het succesvol afleggen van een examen een diploma als huisarts. Hoewel dit in het kader van de opwaardering van het beroep van huisarts een positieve evolutie is, heeft de huidige lichting stagelopende huisartsen heel wat kritiek op de nieuwe regeling.

Op het eerste zicht heeft het dekreet Van den Bossche niet zo veel veranderd aan de opleiding tot huisarts. Net als vroeger wordt de opleiding georganiseerd door het Interuniversitair Centrum voor Huisartsopleiding (Icho), duurt ze twee jaar en gebeurt ze onder toezicht van stagemeesters. Maar omdat de nieuwe wetgeving deze opleiding institutionaliseert (de opleiding wordt wettelijk omschreven en er wordt een wettelijk

diploma afgeleverd) moeten de Hibo's na verloop van twee jaar, in tegenstelling tot vroeger, een examen afleggen. En onder andere daar knelt het schoentje.

Uitstrijke

De twee jaar durende stage dient om de toekomstige huisartsen vertrouwd te maken met het beroep en ze te konfronteren met alle mogelijke problemen van de praktijk. Aanvullend moeten de Hibo's elke veertien dagen een seminarie volgen. In april zullen zij dan voor het eerst een driedelig examen afleggen. In een eerste deel wordt de kennis van de arts getest door middel van multiple choice. In het mondelinge gedeelte van de test worden twee medische dossiers die de individuele arts de voorbije twee jaar begeleidde, onder de loep genomen. Een derde gedeelte dat dit jaar in een experimentele fase uitgetest wordt en nog niet meetelt in de uiteindelijke beoordeling, is de zogenaamde 'stationsproef'. Hierin wordt de aankomende huisarts geconfronteerd met een tiental praktische vaardigheden als bijvoorbeeld het nemen van een uitstrijke.

Probleem: niemand van de stagiaires schijnt goed op de hoogte te zijn van de inhoud van deze tests en de concrete verwachtingen en eisen. "Nooit hebben wij cursussen gekregen die de lesinhoud beschrijven, we krijgen immers geen kolleges meer," zegt Kurt Van Wassenhove, voorzitter van de Hibo-kern. "Hoe kunnen wij dan

weten wat de bedoeling is van dat examen en wat de leerstof precies omvat? Nochtans is artikel 44 van het dekreet Coens van 1991 duidelijk: de hoofdlijnen van de onderwijs- en examenregeling moeten openbaar gemaakt worden. En wij vinden dat dat niet het geval is. In de twee jaar durende stage kunnen wij toch nooit zoveel bijgeleerd hebben dat wij 'alles' weten over de huisartspraktijk. Bovendien bestaat er helemaal geen consensus over de te volgen strategie voor diagnose en therapie in de algemene geneeskunde."

Subjektief

Van Wassenhove wijst erop dat zelfs professoren uit verschillende universiteiten elkaar tegenspreken en elke arts een specifieke aanpak heeft. "Hoe kan men dan ooit een objectief examen organiseren?"

Bovendien zit het de Hibo-leden hoog dat zij na een studie van negen jaar en een specifieke huisartsenopleiding in het zevende jaar geneeskunde nogmaals geëvalueerd worden en een selectie ondergaan.

Professor Heyrman, verbonden aan het Icho dat de stages begeleidt en de examens organiseert, is het echter niet eens met deze kritiek. "Uiteraard kan ik begrijpen dat de Hibo's het moeilijk hebben met deze aanpak. Het nieuwe examensysteem is totaal verschillend van de aanpak die zij gedurende de zeven voorgaande jaren van hun opleiding krijgen. Hun leerstof is niet meer te vinden in cursussen die zij tijdens hun vroegere opleiding, om het sterk te stellen, gewoon maar van buiten moesten blokken. Dit examen is een praktische proef. De leerstof is niet echt afgebakend, maar volgens mij mag dat niet echt een probleem zijn. En uiteraard," zo stelt hij, "is het nieuwe examen een selectie. Het kan toch niet de bedoeling zijn dat dit een formele gelegenheid wordt waar alle kandidaat-huisartsen slagen. Wij zijn van mening dat deze stage-opleiding iets bijbrengt en dat deze kennis getest moet worden. Overigens, zo blijkt uit cijfers in het buitenland, is er maar twee procent van de examinandi die de test niet succesvol aflegt."

Kurt Van Wassenhove: "Wat ons overigens ook dwarszit is de huidige structuur van het Icho. De leden van deze organisatie zorgen voor de praktische organisatie van de stages, zetelen eveneens in de adviserende

de permanente onderwijscommissie (POK) en zijn verantwoordelijk voor de evaluatie van hun eigen project. Zo'n situatie kan toch niet gezond zijn. Bovendien tonen zij zich in de POK, waarin ook de studenten zetelen, op geen enkel moment bereid om naar onze kritiek of opmerkingen te luisteren. Die worden gewoon onder de tafel geveegd. Nochtans zijn wij diegenen die de stages volgen en een examen moeten afleggen."

Wat de Hibo's ook een doorn in het oog is, is dat zij gedurende hun stage aan een verminderd tarief moeten werken. In plaats van de normale 580 frank per raadpleging kunnen zij slechts 399 frank vragen aan hun patiënt. Zij hebben nochtans dezelfde taken als een erkend huisarts en werken even hard. Maar deze praktijk is onwettig. De Wet Onckelinx stelt immers duidelijk dat ook de Hibo's aan een gelijkgesteld tarief moeten werken. Het Riziv weigert echter meer terug te betalen voor een raadpleging bij een Hibo. "Inderdaad" zegt Heyrman, "er is daar iets grondig fout. De verklaring is echter simpel: jaarlijks heeft het Riziv een wélomschreven bedrag dat zij mag besteden aan terugbetaling van zorgverzekering. Wanneer men echter voor de Hibo's evenveel terugbetaalt als voor een gewone huisarts, kan het Riziv minder raadplegingen terugbetalen en dat is dan ten koste van reeds gevestigde artsen die niet bereid zijn in te leveren op hun inkomen."

Pakket

Ondanks alle kritiek zijn er aan deze nieuwe regeling ook positieve elementen verbonden. De wettelijke regeling van de opleiding en het examen scheidt immers een kader voor de invoering van de zogenaamde echelonering: de huisarts staat in voor de eerstelijnszorg en verwijst, indien nodig, de patiënt door naar een specialist. Het invoeren van deze maatregel staat hoog op het verlanglijstje van de huisartsen en de studenten geneeskunde. Door een eenduidige omschrijving van het takenpakket van de huisarts wordt het eenvoudiger om de echelonering in een wettelijk kader te gieten. De specifieke huisartstaken worden via een examen immers duidelijk gedefinieerd. Minder entoesiast over deze evolutie zijn de artsensyndikaten, die voornamelijk specialisten onder hun leden tellen. Via echelonering worden patiënten immers gedwongen om eerst hun huisarts te raadplegen, terwijl ze nu de mogelijkheid hebben om rechtstreeks naar een specialist te gaan, wat ze in vele gevallen ook doen. Op die manier drijft men de kosten van de gezondheidzorg immers onnodig omhoog.

Annemie Deckx

Surfen

vervolg van p. 1

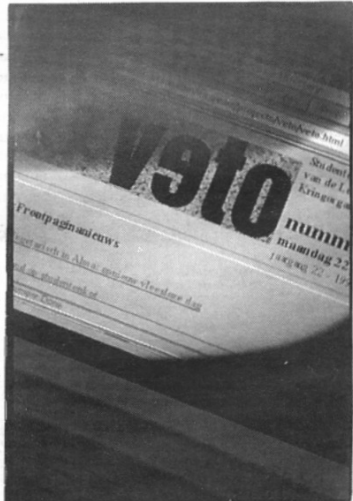
Studentenbeleid Van Gerven zou daarbij een beroep gedaan kunnen worden op jobstudenten om 's nachts het PC-bestand operationeel te houden. Er zou eventueel ook een extra PC-klas bijkomen en een aantal computers zal afgesloten worden van het internet.

Werkgroep

De plannen worden deze week verder uitgewerkt in een werkgroep, die bestaat uit studenten, mensen van het Rekencentrum en professor Van Gerven. Deze laatste is in elk geval heel tevreden over de inbreng van de studenten in de hele zaak. Hij vindt de werkgroep dan ook het ideale orgaan om de zaak verder te blijven volgen en eventuele problemen op te lossen. De mensen van Ulyssis zijn uiteraard ook in hun nopjes. Voorzitter Toon Diegenant: "Het is bij mijn weten een van de eerste keren dat studenten zo snel hun standpunten hebben weten door te duwen. En ik vind het verba-

zingwekkend hoe men de eigen administratie teruggefloten heeft." Of, om het met de woorden van professor Van Gerven te zeggen: "De studenten hebben in deze zaak heel goed geskoord."

Henk Dheedene

Kunst uit het stenen tijdperk

Precies tweehonderd jaar geleden schonk de Duitser Alois Senefelder de wereld de litografische druktechniek. De Leuvense Stedelijke Akademie voor Beeldende Kunsten 'De Lei' vond dat een mooie aanleiding om een tentoonstelling op te zetten met uitsluitend kunstwerken vervaardigd volgens dat drukproces. De expositie laat een zestal werken zien van de Tsjechische meester Miklos Axmann, aangevuld met de beste lito's uit de Etterbeekse Rhok-Akademie, die dit jaar als 'Akademie te gast' in 'De Lei' aanwezig is.

Litografie of steendruk is een zogenaamde vlakdruktechniek. Daarmee wordt bedoeld dat er geen nivoverschil is tussen wat ingekinkt wordt en wat wit blijft op de plaat, in casu de steen. Litografie onderscheidt zich hierdoor bijvoorbeeld van het etsen (diepdruk), waarbij men de in te inktentekening in een koperplaat — in de diepte dus — krast, of van houtgravure (hoogdruk), waarbij men de tekening uitspaart en wat wit moet blijven ervan rond haalt. Bij litografie maakt men met krijt of tekeninkt een tekening op een daartoe speciaal geprepareerde steen. Daarna wordt de steen ingewreven met gom, die geen vat heeft op tekening maar de witzones erond beschermt tegen het vet dat in een volgende fase samen met een bijtend produkt wordt aangebracht. Het bijtend produkt doet de voorlopige tekening oplossen, maar op die plek dringt wel het vet in de steen. Vervolgens wordt de gom afgewassen en wordt de vochtig gehouden steen ingekinkt. Alleen de vetgetekende delen nemen de inkt op, want de inkt wordt door het vet op de overige plaatsen afgestoten. De aldus drukbaar gemaakte steen gaat samen met de drager van het latere kunstwerk door een pers. Het resultaat is een lito.

Steen

De litografietechniek is vrij ingewikkeld en arbeidsintensief maar laat anderszits relatief snel en goedkoop werk toe. Oorspronkelijk werd het door Senefelder ook niet echt als kunstvorm bedoeld maar wel als alternatief drukproces voor kleine oplagen, zoals voor zijn eigen teaterstukken — de man was in zijn tijd een miskend toneelschrijver die zijn nevenvruchten niet aan de straatstenen kwijttraakte, laat staan aan een deltige uitgever — of voor muziekpartituren. Toch zijn er al aan het begin van de negentiende eeuw artistieke toepassingen te vinden van litografie, zij het dat het dan nog uitsluitend om prentreproducties gaat. De romantiek die op dat moment in de kunsten heerst, omvat evenwel een aantal genres dat precies met de litografie zijn voordeel kan doen. Het gaat hier wel in de eerste plaats om erg populaire gebruikskunst uit een periode dat er van de fotografie, die nu die functie vervult, nog geen sprake was. Lito's met romantische landschappen, portretten en spotprenten worden veelvuldig en goedkoop verspreid tot het eind van de vorige eeuw.

Micha

De donkere, gevoelsgeladen werken van Francisco Goya en de sociaal-kritische karikaturen van Honoré Daumier vormen de eerste hoogtepunten in de geschiedenis van artistieke litografie. Toch blijft men de steendruk vooral beschouwen als een minderwaardige kunsttak. Alle grote kunstenaars van Edvard Munch tot Pablo Picasso en van Käthe Kollwitz tot Wassily Kandinsky wagen zich wel op tijd en stond aan een lito, maar hun grafisch werk staat toch duidelijk in de schaduw van hun plastisch oeuvre. De vaststelling dat de grafiek — nochtans vaak 'de moeder van alle kunsten'

genoemd - zelf als dusdanig weinig grotenamen (Daumier, Toulouse-Lautrec, Micha) aan de officiële kunstgeschiedenis heeft toegevoegd, is dan ook niet zozeer een bewijs van een zwakke kwaliteit dan wel van het feit dat die kunsttak al te vaak als *minor art* wordt afgedaan.

Nochtans heeft ook de litografie geprofiteerd van de vernieuwingsdrang in de kunst na de tweede wereldoorlog. Niet alleen is door de opkomst van goedkope druktechnieken de steendruk van een zuiver drukproces stilaan geëvolueerd tot een louter artistieke aangelegenheid, ook heeft de lito zich ontwikkeld van prentkunst tot een murale en pikurale kunstvorm. Die dubbele evolutie laat meteen het experiment binnen in de litografie. De drager is niet langer per definitie papier, maar kan ook kunststof, tekstiel of metaal zijn. De litografie zal verder ook gemengd worden met andere technieken, binnen en buiten de grafiek.

Aanbidding

Dat zoiets tot erg mooie resultaten kan leiden, wordt aangetoond op de tentoonstelling 'Steen, gids in de wereld van de prent' in Akademie 'De Lei'. In haar reeksje lito's 'Het Raam' vermengt Anniemé Roger fotografie en steendruk tot een coherent geheel. Helaas zijn niet alle werken op de expositie van een dergelijk nivo. Misschien kan je dat eigenlijk ook niet verwachten. Tenslotte gaat het hier in vele gevallen niet om professionele kunstenaars en zijn alle werken tot stand gekomen binnen de context van een academische avondopleiding. Wie vernieuwend werk zoekt, loopt dan ook kans teleurgesteld weer buiten te komen. Van experimenteren met een andere ondergrond of met verschillende kunstvormen valt op een enkele uitzondering na niet veel te merken. De nadruk ligt voornamelijk op de beheersing van de techniek, en op dat punt is er ook weinig af te dingen. Alle lito's zijn van een hoge technische kwaliteit en tonen samen een goede staalkaart van de niet te onderschatten mogelijkheden van de litografie als ambacht. Alle genres komen aan bod. Sommige werken doen denken aan verkleinde 'colourfield paintings', waarbij monochrome kleurvelden naast en over elkaar worden geplaatst om de expressieve mogelijkheden van de

kleur binnen de litografie te verkennen. Andere sluiten aan bij 'minimal art' of 'post-cobra'. Maar er zijn ook ongegeneerd expressionistische werkstukjes te zien. Veel variatie, een hoge kwaliteitsgraad maar weinig zaken die je niet elders al veel eerder en misschien ook wel veel beter gezien hebt.

Bosch

Technisch meesterschap is ook wel het minste dat je de Tsjechische graficus Miklos Axmann kan toedichten. Van hem hangt een reeks 'Temptations' in de centrale zaal van de akademie. Met een haast niet te evenaren precisie en verfijning schept hij een eigen destruktie en chaotische wereld vol hele insecten en halve mensenlichamen.

Zijn lito's in zwartwit roepen gemakkelijk herinneringen op aan de infernale schilderkunst van Hiëronymus Bosch. Axmann levert zonder discussie technisch volmaakt werk af - één zo'n lito maken kostte hem naar verluidt twee maanden werk - maar toch val je ook hier niet meteen op je knieën in opperste aanbidding, aangezien de kunstenaar nog weinig toevoegt aan die technische krachttoer. Het enige andere werk van Axmann dat tentoongesteld wordt, laat evenwel een heel ander, kleurrijker beeld zien van de kunstenaar, wat doet vermoeden dat de man wel degelijk tot meer in staat is dan tot het afleveren van technisch perfecte prestaties zonder meer.

Bart Eeckhout

'Steen, gids in de wereld van de prent' is een litografietentoonstelling in de Stedelijke Akademie voor Beeldende Kunsten 'De Lei' (Koning Albert 1-laan 50-52). De toegang is gratis, je kan er nog terecht tot maandag 13 februari van 9.00 u tot 20.30 u ('s zaterdags tot 18.30 u, 's zondags gesloten)

Vier-wielen-wheely: kwistaksrace in een nieuw kleedje

Op woensdag 31 januari pakt Sportraad uit met een nieuw initiatief: de vier-wielen-wheely. Wie zich niet te oud voelt om zich de ongelooflijke speelvreugde van de karretjes aan zee te herinneren en hierbij enige nostalgie voelt opkomen, kan het die dag opnieuw beleven op het Ladeuzeplein.

Het idee om de kwistaksen — de Sportraadbenaming voor de strandkarren — van stal te halen, is niet volledig nieuw. Reeds enkele jaren terug pakte Sportraad ter ere van zijn vijftienvijftigjarig bestaan uit met een kwistaksrace. In de editie van woensdag zijn echter alleen de voertuigen dezelfde gebleven. Al de rest wordt in een nieuw kleedje gestoken. Het eerste driehielige team zal de pistop verlaten om 15.00 u, waarna het in een helse rit ballonnen moet kapot prikken, onder en over hindernissen rijden en geblinddoekt allerlei manoeuvres uithalen.

Door het Ladeuzeplein als lokatie te kiezen hoopt Sportraad, dat vooral activiteiten organiseert rond het sportkot in Heverlee, ook studenten uit de binnenstad aan te spreken. Het einde van januari werd als ideale tijdstip gezien omdat de

partiele eksamens dan voorbij zijn en de wintersporters teruggekeerd zijn uit de bergen. Alleen de vrieskou zou wel eens roet in het eten kunnen gooien, hoewel dat geen bezwaar zou mogen zijn om de stalen rossen te laten rondkrossen. Voor de dorstigen en verkleumden zal er bovendien glühwein en jenever zijn. Opgelet: 0,5 promille blijft de grens.

Iedereen mag en kan meedoen aan de vier-wielen-wheely. Je hoeft zelfs niet in naam van je kring of fakulteit te rijden. Inschrijven kan al op voorhand op het Sportraadsekretariaat, waar meteen ook het startuur van je drieledige team wordt meegegeven. Maar ook als je de dag zelf als toevallige voorbijganger nog zin krijgt om deel te nemen, kan je je nog inschrijven. Om 20.00 u wordt de race afgevlagd en worden de winnaars gevierd. De fles sjampagne volgt later met de post. Wie meer informatie wenst, komt langs op het Sportraadsekretariaat, Tervuursevest 101 in Heverlee of telefoneert naar 016/32.91.33 of 016/32.91.34. Of zorg gewoon dat je erbij bent!

(tm)

I can't get of the carroussel

(foto Frank Viane)

Studenti- koze Zoo-TV

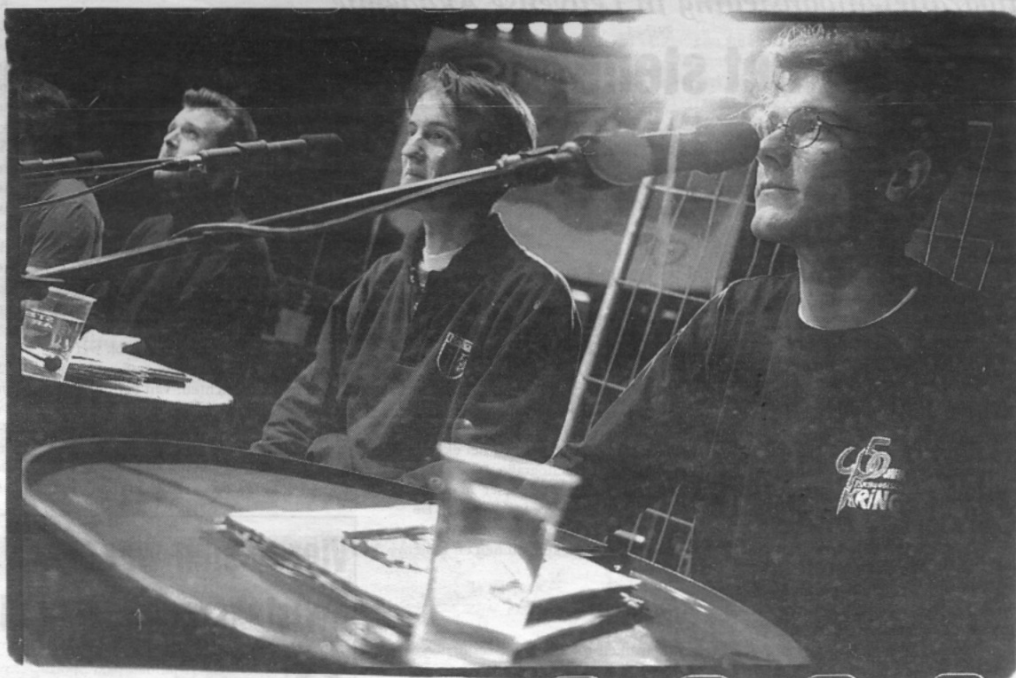
Het was druk in aula PDS, vorige donderdag. Was er voor het eerste luik van het interfacultair evenement maar een halve aula publiek komen opzetten, dan was het nu sfeer tot in de nok.

Desalniettemin zag de Psychologische kring het even zwart worden voor de ogen toen tijdens de eerste minuten de stroom uitviel en de hele show in duigen leek te vallen. Begrijpelijk als je weet dat een groep van een zestal aktievelingen sinds september bezig is met de voorbereidingen van dit massaspektakel. Bijna tien minuten lang diende presentator Bart Tauwenberg de vinger op de wonde te houden — wat hij overigens op professionele wijze deed — tot uiteindelijk nog meer kabels de aula werden binnengerold en het inmiddels ongeduldig geworden publiek opnieuw werd voorzien van klank en beeld.

Beestig

Het eerste deel van de spelshow was het kleine broertje van het BRTN-spelletje 'De Drie Wijzen'. Hierbij dienden de drie griizen, een antwoord te formuleren op de gestelde vragen waar de vier kandidaten, de pressen van Psychologie, Medica, Historia, VTK het raden naar hadden. Na korte tijd ontpopten de professoren van dienst zich tot volleerde grapjurken en gehaaide leugenaars, tot groot jolijt van het welwillende publiek. Afgewisseld met beeldfragmenten van een Schampers-achtig Kris Van Den Durpel-tipetje 'Gilbert' en zelfs een verborgenkamera-opname, kregen we een tot in de puntjes voorbereide show die zeer genietbaar was. Komen daarbij de gesmaakte interventies van 'De Mens', het knappe decor en de video-wall waarop we elk detail van de show in wervelende MTV-stijl konden volgen, dan trok menig toeschouwer voldaan kotwaarts van een geslaagd avondje amusement.

(kb)

Geen bekkentrekkerij onder de drie griizen, maar straffe verhalen, zoals enkel proffen ze kunnen bedenken. (rechtsonder)

Duidelijk minder geïnspireerd: de pressen van Psychologische Kring, Germania en VTK. (boven)

Het bibberspel; lange tijd niet meer gezien. (midden)

Vanderlinden en co deden het onmenselijke om het publiek op gang te trekken, ging onmenselijk tekeer. (links onder)

Foto's Kristof Braekeleire en Ilke Christiaens.

'Achterland' nog eens te kijk

Rosas draait een film

Ze zal veel vrouwen plezier doen dat een van onze grootste culturele exportproducten een vrouw is. Anne Teresa De Keersmaecker is sinds enkele jaren geen onbekende meer, politici bombardeerden de choreografe snel tot cultureel ambassadeur, en dwepen nu met de moderne dans waarvan ze het bestaan waarschijnlijk nooit bevroeden. Maar ook in het buitenland is ze een gewaardeerd choreografe, zoals een blik op haar toerschema duidelijk maakt. De film 'Achterland' is een goede introductie tot haar werk.

Het dansstuk 'Achterland' ging eind november 1990 in een overvolle Muntchouwborg in première, maar de film werd pas gedraaid in de zomer van 1993. 'Achterland' werd gemaakt na Ottone, Ottone uit 1988 en 'Stella' uit 1990, maar heeft er de bittere ondertoon niet van overgenomen. Achterland is een voorstelling waarin de mogelijkheden van het dansend lichaam met onbeschaamd plezier afgetast worden.

Maestro

De voorstelling drijft, zoals altijd bij het werk van Anne Teresa de Keersmaecker, op de konfrontatie van muziek, muzikanten en dans. Niet voor niets heette haar eerste werkstuk 'Fase, Four Movements to the Music of Steve Reich', dat in 1985 hernomen werd met muzikanten op het podium, en vorige week stond haar gezelschap Rosas nog op de Brusselse planken met Jos van Immersel, die werk van Bach speelt in 'Toccatà'. Zoals in 'Stella' en 'Mikrokosmos' gebruikte De Keersmaecker voor 'Achterland' muziek van de geniale Hongaarse componist György Ligeti, aangevuld met vioolsonates van Eugène Ysaye. De live-uitvoering was in handen van Rolf Hind, die de pianostudies van Ligeti speelt, en Irvine Arditti, bekend van het Ardittkwartet, die de vioolsonates van Ysaye vertolkt.

Opvallend aan de voorstelling zijn de stoelen op het podium, haast een handelsmerk van Anne Teresa de Keersmaecker, en de strenge mantelpakjes van de vrouwen, die overigens op hoge hakken dansen. In een interview met Humo zei De Keersmaecker dat ze die prefereerde boven "een of andere pieama-achtige postmoderne losse jumper: dat heeft absoluut geen spanningsveld." Ze benadrukt hier ook de realiteit die ze in 'Achterland' wilde binnenloodsen, om niet te vervallen in evidenties. En evident is het stuk inderdaad niet. Geen zwierige, makkelijke dans met een boodschap of verhaal, maar zoals de muziek suggereert een spannende variatie van langzame bewegingen en snelle abrupte passages.

Millimeter

Een première van een dansvoorstelling is in feite het begin van een langzaam rijpingsproces, en de voorstelling van 'Achterland' die op film werd vastgelegd is niet de oorspronkelijke, noch de definitieve versie. Anne Teresa de Keersmaecker had in 1993

al vier films gemaakt, waarvan de bekendste waarschijnlijk 'Rosa' (1992) is, in een regie van Peter Greenaway. Met 84 minuten is 'Achterland' echter de enige volwaardige langspeelfilm. Het is dan ook de bedoeling dat de film een groter publiek bereikt, omdat hij als dusdanig in een bioskoop geprojecteerd kan worden.

Vluchtig

Een dansvoorstelling verfilmen ligt niet voor de hand. Het voordeel is dat het vluchtige idioom van een voorstelling doorbroken wordt, maar de nadelen zijn legio. Over de moeilijke verhouding van film en podiumkunsten werd in dit eigenste blad al

heel wat geschreven naar aanleiding van het Klapstucfestival. De functie van het oog wordt overgenomen door de kamera, die de toeschouwer zijn visie oplegt. Het is dan ook onzinnig de podiumversie van een stuk te vergelijken met de filmversie. In feite is de filmversie een deel van het geheel. Anne Teresa De Keersmaecker verfilmde 'Achterland' omdat ze de spanningsvelden van de voorstelling duidelijker kon maken door in te zoomen op bepaalde elementen uit de voorstelling. In feite is het woord 'verfilming' dan ook een misvatting, aangezien 'Achterland' geen passieve momentopname is, maar actief herwerkt voor de kamera. Alleen al daarom is de film interessant, omdat Anne Teresa de Keersmaecker in geen

enkel ander werkstuk het publiek zo dicht kan benaderen.

Boerenkrijg

Het mag overigens ook eens vermeld worden dat de audiovisuele dienst van de K.U. Leuven al drie keer instond voor de kopproductie van De Keersmaeckers werk. De realisator van de film, Herman Van Eyken, is een Leuvenaar. Misschien moeten we maar eens beseffen dat België, op dansvlak weliswaar, niet hoeft onder te doen voor de grotere burens. Naar het schijnt vindt ook de Vlaamse minister-president-keizer Vandenberghe Anne Teresa De Keersmaecker een grote Vlaamse kunstenaar. Zolang ze maar geen subsidies vraagt.

Dimitri De Maesschalck

'Achterland' op dinsdag 30 januari om 19.30 u en woensdag 31 januari om 22.00 u in het Vlaams Filmmuseum en -archief, Leopold Vanderkelenstraat 30.

Spaceman!!!!

Cultureel Centrum Leuven

PREMIERE
Geletterde Mensen

ADRIAAN VAN DIS & CONNIE PALMEN

Schouwburg,
Bondgenotenlaan 21
Dinsdag 13 februari 1996
20:00 uur

Reservatie: 016 / 22 21 13

Foto: Wim Dierckx, 1992

MET DE RUGZAK DOORHEEN

TOSCANIË

AVONTUURLIJKE- EN CULTURELE
VAKANTIE VOOR
JONGEREN VANAF 17 JAAR

INLICHTINGEN EN BROCHURE:
EURO-LEISURE

K. ALBERTLAAN 124 - 9000 GENT
TEL: (09) 221 13 39 FAX: (09) 220 66 32

Wednesday Night Prayer Meeting

ear No Fall (Klapstuk 95) is amper Leuven gepasseerd of het Stuc heeft opnieuw vier vermaarde muzikanten te gast om elkaars diverse muzikale concepten binnenste buiten te keren. Elke avond van 31 januari tot 3 februari dagen ze de meest onverzoenbare avant- en post-genres uit op een exclusieve improvisatiemeeting in het Stuc. Drie instrumenten, drie stijlen, drie generaties die met elkaar trachten te communiceren in muzikale haat-liefdetermen.

Niets is zo duidelijk, de improviserende muziek heeft Leuven in zijn ban. Na de ophelmende reeks van concerten van Fear No Fall en het bezoek van Otome Yoshihide en Han Bennink, staan deze week opnieuw vier grote namen op het Stuc-podium. Deze keer zijn het werkelijk vier heel verscheiden muzikanten die de eigen grenzen nog steeds overschrijden. De essentie van de improvisatie zou verloren gaan als tussen hen niet die grote diversiteit bestond van alkomst, stijl en instrument. Alles draait rond het afstaven van de bestaande grenzen van genre, geografie, cultuur en kontekst. Peter Brötzmann (Remscheid, Duitsland, 1941) is een naam die ongetwijfeld heel wat oren doet spitsen. Als titelhouder van de luideste saksofonist ter wereld, ontstak hij eind jaren zestig de lont van de free jazz (free music)-explosie, die hevig en zonder toegevingen het toenmalige muzikale landschap voor eventjes verschroeid achter liet.

Tenortrio

De muzikale loopbaan van Brötzmann begon eind jaren vijftig met het begeleiden van amateur-dixielandgroepjes. Nadat hij zich gevestigd had in Wuppertal onderging hij de invloed van Eric Dolphy, John Coltrane en Charles Mingus. Rond 1965 dweepte hij met de kunstbeweging Fluxus en nam zelfs deel aan verscheidene performances. Rond deze tijd trok hij door Europa met de Jazz Realities van Carla Bley en Steve Lacy. In 1966 stond het baanbrekende Globe Unity Orchestra onder zijn leiding.

Het exploreren van onbekende terreinen van geïmproviseerde muziek leidde tot een eerste hoogtepunt in 1968 met de opname van 'Machine Gun', één van de vroegste klassiekers van de Europese free jazz. Samen met de Belgische pianist Fred van Hove en Han Bennink vormt hij in 1970 een trio dat snel een plaats veroverd op de podia van de grootste Europese festivals. In de jaren tachtig speelde hij onder andere met Cecil Taylor, Fred Frith en maakte samen met Sonny Sharrock en Bill Laswell deel uit van het Last Exit kwartet.

Het saksofoonspel van Brötzmann is

hyperekspressionistisch en anti-akademisch (verscheurde zinnen, huilend met een buitengewone energie). In de loop der jaren breidde hij zowel het gamma van saksofoons (van sopraan tot bas) als van klarinetten (ondermeer de Hongaarse tarogata) uit. Zelfs toen zijn tonale aspiraties meer 'melodieuze' begonnen te lijken, liep het steevast uit op een vreemdsoortig geweld, grenzend aan de fysieke weerstand.

Weerstand

Een niet minder aanbeden maar wel jongere god is Nicky Skopelitis. Deze gitarist van Griekse origine, maar getogen in New York-city, lijkt een waarachtige recyclage-

machine. Het gaat hier niet om multikulturalisme, zoals velen het stukje volkskunst in een huiskamer plegen te interpreteren, noch om eklekticisme uit verschillende tradities, maar wel om een doordachte cross-kulturele decentratie van discours en kontekst. Op deze wijze slaagt hij erin een soort 'world-culture'-muziek te creëren die op zijn minst vernieuwend kan genoemd worden.

Op 'Next to nothing' (1989), geproduceerd door Bill Laswell, drijft hij de assimilatie van diverse stromingen verder door. Met ondermeer de polyritmische Ginger Baker (ex-Cream) op drums, Bill Laswell op bas en Fred Frith op viool inkorporeert Skopelitis traditionele muziekstijlen met

moderne technologieën zodat een nieuwe organische transcemuziek ontstaat. Met het verbluffende 'Ekstasis' (1993) bereikte hij een subtiele fusie tussen heavy rock, funk en trance. De ko-kreatie van muzikanten met de meest uiteenlopende backgrounds (zoals Ziggy Modeliste, Jah Wobble en Jaki Liebezeit) heeft een grensverleggend effect op de gangbare ideeën omtrent wereldmuziek. Verder verdiende hij zijn sporen bij Shankar, Peter Brötzmann, Bootsy Collins en Swans.

Marimba

Het grote geweld komt deze keer echter uit Thun, Zwitserland. Michael Wertmüller is een duizendpotige drummer die ook vibrafoon en marimba speelt. Zijn veelzijdigheid heeft zich ontwikkeld uit zijn ervaring met klassieke muziek, jazz en experimentele rock. In het in 1991 opgerichte jazztruncoretrio Alboth! ontloopt hij zich tot een razende perkussionist. De fragmentatie van zinnen en structuren ligt volledig in de lijn van het 'song'-concept dat onder andere Naked City (met John Zorn) en vele andere formaties huldigen. Wertmüller toerde reeds met Peter Brötzmann in duo.

De vierde gast op de meeting is de New Yorkse gitarist/violist Hahn Rowe. In 1983 richtte hij de groep Hugo Largo op, die onder de lieflijke vleugels van Michael Stipe werd genomen. De ondefinieerbare klanken van dit mysterieus kwartet worden dikwijls omschreven als gregoriaanse new age folk. Toch heeft Rowe een bredere kijk op de zaken dan dit. Zo verschijnt hij regelmatig aan de zijde van Glenn Branca, John Zorn en Tom Cora en verzorgt gitaarpartijen bij opnames van Swans, Michael Stipe en Wiseblood. Ook componeerde hij muziek voor Meg Stuart's choreografie Disfigure Study.

Stefan Huber

Woensdag 31 januari, donderdag 1, vrijdag 2 en zaterdag 3 februari om 20.30 u in het Stuc. Kaarten in voorverkoop 200 frank, 300 aan de kassa.

DE OPERATIE IS 100% GELUKT!

Superclub Leuven ziet er vandaag stukken aantrekkelijker uit. Superclub, je home entertainment store in Super City, is volledig gefacelift. Voor al je cd's; T-shirts; dcc's; cd-i's; cd-roms; video's, Baywatch bijvoorbeeld; computerspeltjes; Internet-pakketten enzovoorts moet je vandaag meer nog dan vroeger bij ons zijn. Onze studentenkorting van 10%* blijft natuurlijk geldig. We zien je in onze omgebouwde winkel!

*Uitgezonderd cadeauchques, verhuur, concerttickets, gamestoellen en accessoires, niet cumuleerbaar met andere acties.

SUPERCLUB
home entertainment store

TREKKING

MET MOUNTAINBIKE, KAJAK EN ZEILBOOT ROND HET COMO-MEER IN ITALIË

AVONTUURLIJKE- EN KULTURELE VAKANTIE VOOR JONGEREN VANAF 17 JAAR

INLICHTINGEN EN BROCHURE:

EURO-LEISURE

K. ALBERTLAAN 124 - 9000 GENT
TEL: (09) 221 13 39 FAX: (09) 220 66 32

LEGO COPY

Tiensestraat 118 - Leuven
016/23.70.30
Open van 9 tot 22 u.

De tontine en het beding van aanwas

De Standaard Uitgeverij en KAV (Kristelijke Arbeiders Vrouwenbeweging) stelden vorige week de 'Gids voor samenwoners' voor aan de pers. Deze gids geeft concrete en begrijpelijke sociale en juridische informatie aan samenwonenden, in de meest ruime zin van het woord: van niet-gehuwde paren over samenwoners van hetzelfde geslacht tot groepen samenwoners. Het naslagwerkje kadert in een reeks van informatieve uitgaven waarmee KAV de Vlaamse vrouw wil wijzen op haar rechten en plichten.

Sinds enkele tientallen jaren is het traditionele kerngezin - een vader en een moeder van verschillend geslacht die samen één of meer kinderen hebben - aan erosie onderhevig. Tot in de jaren zestig was dat het toonaangevende type van samenlevingsvorm, en ook nu nog maakt het een meerderheid van de huishoudens uit, maar allerlei alternatieve vormen van samenleven winnen steeds meer aan populariteit. Bovendien blijkt uit het hoge aantal echtscheidingen dat ook de duurzaamheid van het klassieke huwelijk sterk vermindert. Deze overwegingen, samen met het grote aantal vragen dat het KAV van samenwonende leden krijgt, zetten haar ertoe aan eens na te gaan hoe het zit met de samenwonender in Vlaanderen.

Gebroeders

Uit onderzoek blijkt dat tussen 1981 en 1991 het aantal ongehuwd samenwonenden is verdubbeld, en bij koppels tussen 20 en 34 zelfs verdriedubbeld. Ongeveer tien procent van de vrouwen tussen 20 en 24 leven ongehuwd samen. De meeste jonge samenwoners trouwen wel na verloop van tijd, meestal als er kinderen op komst zijn, maar ook ongehuwde ouders met kinderen worden meer en meer aanvaard in onze maatschappij. In 1981 bleef amper twee procent gewoon verder samenwonen als er kinderen kwamen, tien jaar later had al bijna zes procent wel kinderen, maar geen boterbriefje.

Naast samenwonen vóór en als voorbereiding op het huwelijk, blijkt ook het samenleven bij zogenaamde 'onthuwend' in de lift te zitten. Maar liefst dertig procent van de gescheidenen, weduwen en wedu-naars gaan opnieuw samenwonen, maar dan zonder te trouwen. Ook samenwonen na het huwelijk is dus blijkbaar een maatschappelijk verschijnsel geworden.

Maar behalve deze eerder konventionele vormen van samenleven bestaat er ook een groeiende verzameling van 'niet-familiale huishoudens'. Dat zijn bijvoorbeeld vrienden die samen gaan wonen omdat dat praktischer of goedkoper is, broer en zus die in het ouderlijk huis blijven als de ouders dood zijn of een groep studenten die samen een huis huren. Over deze meer alternatieve samenlevingsvormen zijn amper cijfers beschikbaar, maar de auteurs menen toch dat een aanzienlijk aantal mensen op die manier samenwonen.

Belasting

Hoewel sommige van deze samenlevingsvormen op het eerste gezicht sterk lijken op een huwelijk, gelden er in de meeste gevallen andere, en vaak zelfs helemaal geen juridische regelingen voor. De meeste samenwoners weten dit niet, en gaan zich er pas in verdiepen als een concreet probleem zich voordoet, en dan is het meestal te laat. Om de samenwoners op tijd wegwijs te maken in hun ingewikkelde rechten en plichten, is er nu dus een handig boekje.

Dat is ingedeeld in vier hoofdstukken. Het eerste behandelt een aantal thema's uit het privaatrecht, het tweede en meest om-

vangrijke bespreekt de sociale zekerheid, het derde gaat over een reeks minimumvoorzieningen, en het laatste over belastingen. In elk hoofdstuk komen de verschillende samenlevingsvormen aan bod: het samenwonen 'met een partner van hetzelfde geslacht', 'met vrienden of familie', of 'met iemand van hetzelfde geslacht'. Soms wordt de situatie van de samenwonende ook vergeleken met die van gehuwden, zoals in het laatste hoofdstuk gebeurt op het vlak van belastingen, en dan blijkt al gauw dan dat er onvoldoende (duidelijke) regelingen voorzien zijn in de wet.

Samenlevingscontract

De bedoeling van de gids is dan ook, naast het geven van informatie, het aanklagen van deze dubbelzinnige situatie. Het huwelijk geniet in het burgerlijk recht heel wat bescherming, maar nu ook een hele-

boel andere samenlevingsvormen op ongeveer dezelfde manier functioneren, blijft het wachten op een aanpassing van de wetten. Die moeten volgens de auteurs eenvoudiger en consequenter worden: nu is het zo dat er in sommige regelingen, bijvoorbeeld de sociale zekerheid, wel rekening gehouden wordt met samenwoners, terwijl ze in bijvoorbeeld het erfrecht, over het hoofd worden gezien.

De raad van de KAV voor alle samenwoners is dan ook zo snel mogelijk een samenlevingscontract te sluiten, om toch een beetje zekerheid te hebben. Navraag bij Karolien Belmans, een van de auteurs van het boekje, leert dat daar geen Tom Lanoye-achtige toestanden mee worden bedoeld: "Een samenlevingscontract is geen samenlevingsregister. Het register is eigenlijk eerder symbolisch, en een signaal naar de wetgever toe. Verder is het ook niet bindend, en kan het niet afgesloten worden tussen

twee familieleden. Het contract dat wij bedoelen bestaat al een hele tijd, is wel enigszins bindend, en kan bovendien door bijvoorbeeld broer en zus worden opgesteld. In zo'n contract kunnen allerlei afspraken gemaakt worden door de samenwoners, zoals wie wat bezit, wie de huur betaalt enzovoort."

Koelkast

Die laatste zaken zijn ook voor studenten interessant, vooral als ze in groep een gemeenschapshuis huren. Duidelijke afspraken maken de beste vrienden. Om problemen te vermijden kan het zeker geen kwaad twee keer na te denken bij gemeenschappelijke huur of aankopen. Als een groep studenten samen een koelkast of microgolfoven koopt, kunnen ze bijvoorbeeld ook best samen het aankoopcontract ervan ondertekenen. Voor verzekering of huurcontract geldt hetzelfde. Als u twijfelt kan u dus steeds terecht in de 'Gids voor samenwoners'. Een goedkope manier is even bellen naar de Leuvense Huisvestingsdienst, waar ze je ook graag verder zullen helpen.

Martijn Graumans

De 'Gids voor samenwoners' is 232 bladzijden dik, geschreven door M. Louwette en K. Belmans van KAV, en uitgegeven door de Standaard Uitgeverij. Ze is in alle boekhandels te koop voor 595 frank. De Huisvestingsdienst woont op de Naamsestraat 80, en is te bereiken op 32.44.00.

CAFE PASTA
D'ADARIO

VERBODEN TOEGANG 21-23, 3000 Leuven, 016/22 01 03

Studenten Café

De Rector

Oude Markt 4
Tel : 20.06.38

Ambiance - D.J.

Vraag Onze Speciale Voorwaarden voor

Spaghetti-Avonden en Vaten

Zaal voor vergaderingen of feesten
tot 40 pers.

terclavers
UW KOMPLETE DRANKSERVICE

ANNO 1386
STELLA ARTOIS

Een lekkere Spaghetti + pint of glas
Rode Wijn voor 200 BEF

Tegen afgifte van het Rector mannetje

Geldig tot 31/03/96

kolofon

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22 44 38
Fax 016/22 01 03

Jaargang 22
Nummer 18
29 januari 1996

Ver. uitg.: Anнемie Deckx
Hoofdreдаktie: Bart Eeckhout
Redaktiesekretaris: Anнемie Deckx

Redaktie: Kristof Braekeleire, Henk Dheedene, Martijn Graumans, Joris Janssens, Tom Michielsens

Doka: Kristof Braekeleire, Ilse Christiaens, Filip Gijsemans, Stefan De Pauw, Frank Viaene
Medewerkers: Dietmar Bosmans, Dimitri De Maesschalck, Wim De Rop, Carl Hourcau, Stefan Huber

Layout en vormgeving: Kristof Braekeleire, Ilse Christiaens, Henk Dheedene, Anнемie Deckx, Bart De Schrijver, Bart Eeckhout, Martijn Graumans, Joris Janssens, Jan-Frans Lemmens, Tom Michielsens, Peter Roelens, Jo Schreurs, Ludovik Segaeert
Dtp: Filip De Keukeleere, Hans Vandenabeele, Ludovik Segaeert

Eindredaktie: Anнемie Deckx, Tom Michielsens
Spelling: Bart Eeckhout, Joris Janssens, Frank Ribbens

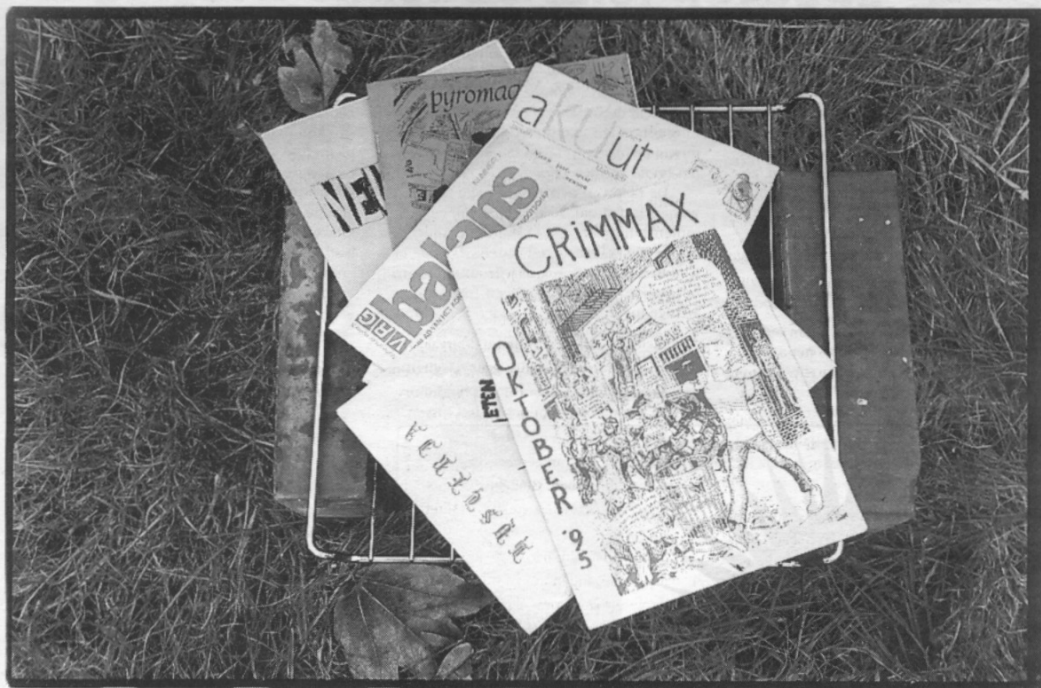
Internet-Veto: <http://hagar.arts.kuleuven.ac.be/projects/veto>
e-mail: veto@hagar.arts.kuleuven.ac.be

Zetwerk en publiciteit
Alfaset Leuven (016/22.04.66)
Drukkerij: Artoos (Kampenhout)
Opplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen
Studenten: 250fr; niet-studenten: 350fr; buitenland: 600fr; steun vanaf 1000fr; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Redaktievergadering
iedere vrijdag namiddag om 15.00 u

Laat het vuur eronder maar opflakkeren

Piromanen aller landen, verenigt u!

(foto Filip Gysemans)

Iaar jaarlijkse gewoonte neemt Veto de haar toegestuurde kringblaadjes onder de loep. Bijna elke fakulteit heeft de gewoonte opgevat om een deel van de milieuvervuiling op zich te nemen zodat je onder de vorm van een kringblad de op zich al onoverbrugbare papierberg weer wat ziet groeien. Niet zonder overmoed kroop Veto erover en onderzocht in de eeuwige sneeuw der papierbergen of er enige leuke dingetjes te vinden waren, maar eerlijk gezegd zijn we gestopt met zoeken toen we tot aan onze neus in de witte hel stonden.

Een ding hebben deze schrijfsels alvast gemeen: je slaat ze open en onmiddellijk mikt de redactie een redactioneel om je oren. Je kan je afvragen wat de inhoud ervan dan wel mag zijn. De kringblaadjes hebben immers de gewoonte om zich te beperken tot actualiteit binnen hun eigen kring. Hetzelfde bleek ook Steven Van Dessel te denken toen hij de redactiebijdrage van 'Polstok' (Politika) schreef. Hij heeft er liefst anderhalve bladzijde voor nodig om zijn lezers uit te leggen hoe moeilijk het wel is om een redactioneel te schrijven. Ook Bieke Van Elsacker van 'Irreëel' (VTK) acht het bijvoorbeeld noodzakelijk om aan te tonen dat de journalistiek niet gemakkelijk is. Alsof ze zich op voorhand wil verontschuldigen voor de eventuele lage kwaliteit van haar blad. De redactie van 'Pyromaantje' (Romania) lijkt minder te lijden onder één of ander minderwaardigheidskomplex: "Al jaren staan Romanisten in vuur en vlam voor ons kringblad, dat als voornaamste doel heeft

de vlammeende leeshonger van onze Romaanse lotgenoten te blussen". Gezien het verdere verloop van het blad, moet het ofwel zo zijn dat de Romania-mensen een leeshonger hebben die de vergelijking kan doorstaan met de voedseloverschotten van de Sahara, ofwel dat er in de redenering van de redactie toch een loutje is geslopen.

Ekstreem

Andere blaadjes ('Balans' van het VRG, 'Hysteria' van het gelijknamige Historia) maken van hun redactioneel een soort van in tekst gegoten inhoudstafel. Een van de markantste boodschappen vinden we in het redactioneel van 'Akuut' (Medica), waar de redactie waarschijnlijk gemakshalve de deadline voor de artikelen van haar volgende editie aankondigt aan haar medewerkers. Ten slotte is er nog het 'Winkeliertje' (Ekonomika), dat zowel het "ekstremistische standpunt" inzake de studentenbeperking van Loko (dat beheerst zou worden door een clubje PVDA-ers) hekelt, als voor Veto een boodschap heeft: "Net zoals bijvoorbeeld de Morgen nu aanvaard wordt als een objectieve kwaliteitskrant, zo zou Veto ook meer inspanningen moeten doen om van haar linkse imago af te geraken." Goed dat er nog waakzame economen zijn om ons daarop te wijzen.

Middelmaat

Wat hebben de kringbladen verder nog te bieden? 'Akuut', het Medica-blad, staat inhoudelijk erg sterk. Het blad biedt erg veel informatie en schijnt bij de eigen studenten gretig gelezen te worden, hoewel de

teksten voor wie oog voor de vorm heeft weinig aantrekkelijk zijn om te lezen. Alle teksten staan zo dicht mogelijk bij elkaar en er zijn weinig of geen tekeningen of andere visuele ontspanners te bespeuren. 'Crimmax' (kriminologie) is in hetzelfde bedje ziek. De blijkbaar inderhaast bijeengeraapte teksten hebben vaak een verschillend lettertype, kaderrijes rond titels worden voor het gemak met pen en lat getrokken, foto's zijn op die manier gekopieerd, dat het herkennen van wat er opstaat even gemakkelijk is als voor de hond van Pavlov om zijn kwijl binnen te houden. Crimen is weliswaar een kleine kring die om die reden ook niet over dezelfde middelen kan beschikken als bijvoorbeeld grote broer VRG. Deze kwantitatieve beperktheid blijkt tevens uit het feit dat er een maandelijks verjaardagslijst van de kriminologiestudenten kan geplaatst worden. 'Pyromaantje' is nog zo'n blad dat niet echt boven de middelmaat uitstijgt. Enkele gedichtjes, een rubriek die laat vermoeden dat de bedoeling erachter humor is (bijvoorbeeld: "de tien geboden van de student: bovenal vergeet het werk..."), een verhaaltje en de twintig frank is opge-

soepeerd.

Wel is het zo dat de romanisten met Marijke Bernaer, die het leeuwendeel van dit speeltje heeft geschreven, iemand hebben die nog leuke verhalen kan schrijven, dit in tegenstelling tot vele andere bladen van wie we vooral (en uitsluitend) kunnen zeggen dat hun kroniekschrijvers hun best doen.

Swahili

Op die manier zijn we beland bij de middenmoters: ze bestaan, ze zien er verzorgd uit maar gedurende de vrije tijd zal het moeilijk zijn om een aanzet te vinden om ze te lezen, een vervelende les zal in zake leesbereidheid hier wonderen kunnen doen. 'Hysteria' is zo'n blad. Een artikel over numéris dausus, een zoveelste bespreking van een aantal CD's (waarop eigenlijk niemand zit te wachten), een vervolgvraagstuk (bijvoorbeeld te lezen voor het slapengaan), een les Swahili, enzovoort. Niets opvallend dus tenzij dan wel het opmerkbare gegeven dat Historia haar boekhouding open en bloot publiceert. Voor hen die de Politika-kas geplunderd hebben, het is alvast de moeite waard om aan die van Historia eens een bezoekje te brengen: er zit welgeteld 206.739 frank in kas.

Niets

'Neuroosje', het blad van de Psychologische Kring heeft net als Hysteria de recensiekriebel — hier gaan de films onder het mes — te pakken. Net als bij Hysteria wordt er duidelijk wel moeite gedaan om het kleurloze te vermijden, maar vaak is het toch moeilijk om zich van de indruk te ontdoen dat artikelen gepubliceerd worden omdat het blaadje vol moet. We moeten de psychologen wel meegeven dat ze, ook al hebben ze niets te zeggen, ze dat met stijl doen.

Het is opvallend dat er een neerwaartse trend is ingetreden in het kringbladgebieden. Vroeger waren ze best lezenswaardig, en waar men enkele jaren geleden in Veto schreef dat in de "kringbladen humor met een grote H" te vinden is, moet je die nu toch al ver gaan zoeken. Er dient hierbij opgemerkt dat de middelen voor het maken van zo'n kringlijfblad beperkt zijn, wat het produceren ervan enigzins bemoeilijkt. Er is trouwens nog hoop. Elk blad heeft wel een ongeslepen diamant en de grote kringbladen van de kapitaalcrachtige kringen hebben zeker één en ander te bieden. Maar die categorie mist dan weer de amateuristische sjarme van het echte, ouderwetse kringblad.

Dietmar Bosmans

Tot zover de eerste lading kringblaadjes. Volgende week krijgt u de evaluatie geserveerd van de "grotten", Infotonneke - het lijfblad van Wina, Polstok, Winkeliertje, Balans en Irreëel.

ECO COPY
 Het "groene" copy-center van Leuven. Gerecycleerd en 100% chloorvrij papier
 Thesen - Cursussen - Folders
 Formaat A5 tot A2
ALLE inbindingen, Plasticifiers tot A3
 Snel - verzorgd - volledig afgewerkt

CANON Kleurkopie 50 Fr. en minder.
 van 9 u. tot 22 u. doorlopend.
 zat. 10 u. tot 17 u.

Tiensestraat 118
 3000 Leuven
 tel.: 016 - 23.70.30
 fax: 016 - 23.34.31

WATERSKI
WINDSURFING
KANO
KAJAK
ZEILEN
MOUNTAINBIKE

COMO-MEER, ITALIE
 WATERSPORTVAKANTIES
 GEEN ERVARING VEREIST

INLICHTINGEN EN BROCHURE:
EURO-LEISURE
 K. ALBERTLAAN 124 - 9000 GENT
 TEL: (09) 221 13 39 FAX: (09) 220 66 32

THE LONELY MOUNTAIN
Agenda
 Woe 31/01 20 uur
MAGIC AVOND
 Vrij 2/02 12.00u
FANTASY WARGAME
 Iedereen kan ter plaatse deelnemen!
 Vrij. 3/02 20.00 u
ROLLENSPELAVOND

The Lonely Mountain
 TIBESDRIEG 155 - 3000 Leuven
 Tel. (016) 29 29 84
 ptoos@lonmount.be

zoekertjes

✓ Help, 't is koud! Breng daarom zo snel mogelijk mijn jas, sjaal en handschoenen terug, verloren in de Blauwe Kater tijdens Romania's Top 100-fulf van woensdag 24 januari (donkergrijze jas met grote kap, veelkleurig gestreepte jaal en groene handschoenen). Mijn naam staat in mijn jas: Veerle Brosens, Van 't Sestichstraat 15.

✓ Mysterie van het geschaakte schaakbord.

✓ Help, ik ben schaakmat gezet... Dan zit een mens eens rustig op 't wc, en dan hebben m'n lopers het plots echt op een loopje gezet.

✓ Beste Dirk en Jan, twee krimigozers uit de Naamse: jullie mogen eerstdaags een bezoekje verwachten van ons, jullie fanclub. Hoe is het trouwens met jullie voordeur gesteld? Dit was nog maar het begin.

✓ Wil de persoon die dacht dat het opendeurdag was in de F. Lintstraat van woensdag- of donderdagnacht alstublieft mijn twee pionnen redden uit de eenzaamheid. Grote emotionele waarde. Anonimiteit en diskretie verzekerd. Eventueel beloning.

✓ Toch bedankt dat jullie mijn stereo-installatie en uitgebreide cd-kollektie van Frank Zappa, Jimi Hendrix en Lou Reed onaangeroerd lieten.

✓ Donderdag 18/1, HDR: Verkeerde pullover meegenomen. Tom, Prelatenstraat 38

✓ Ik ben een rots waar je op kunt bouwen. Tom.

✓ Trips van de week: Babylon Zoo, 'Spaceman: the Ginger Baker Remixes' en Pavement. 'Give it a Day', het nieuwe subculturele teenage anthem geschraagd door de gewaagde breakbeats van DJ Steve West.

✓ Miet, je hebt een goed bed. Je kan mij nog enkele keren verwachten. Een familielid.

✓ Over welk lid heeft u het precies?

✓ Walheim, the defender of the innocent, is back. Met een rijmpje. Voor al wie uitlucht Karen Stals, zijn wij absoluut niet mals. Nu

gij Claude.

✓ Snail mail to Zavelstraat 14, 3040 Huldenberg. Head down.

✓ Evert, ondanks het geringe resultaat, toch bedankt voor al je goede (?) raad. Ik zal ze zeker niet opvolgen. Zo gaat dat nu eenmaal met verlegen scheten. Leen.

✓ Dag dikke puttie. De peer was lekker. Kipova.

✓ Babs, vorige week dinsdag was je er niet. Nu donderdagavond kom je echter wel naar fakbar L&W, uiteraard. Leen.

✓ Arkansas, Mississippi...

✓ Het goede Spoor is er voor en door jongens die van jongens houden en meisjes die op meisjes verliefd worden. Meer info over onze activiteiten krijg je in een neutrale, gesloten omslag via PB 113, 3000 Leuven 3 tel 016/20.06.06 of op <http://www.ping.be/drempe/spoor>

✓ Leen, melk wa minder, draait wa minder rond de pot en pakt diene 'Enappe', blonde, blonde langharige, misschien kan em wel kussen. BSK.

✓ Voor alle gefrustreerde, verliefde studentinnen die gortige boodschappen hebben voor Karl. L. en die hem helaas niet kunnen e-mailen: C. Meunierstraat 66

✓ Ik zou zo graag eens mijn hersenen eens willen strelen. Tom.

✓ Louisiana, Alabama...

✓ Veto kan nog altijd medewerkers gebruiken: fotografen, schrijvers, cartoonisten, layouters, dtp'ers. Elke vrijdag redaktievergadering om drie uur in de 's Meiersstraat 5. Kom erbij.

✓ Ludwig opgeslokt door walvis. Verrjzenis

ECOTEXT
THESISSEN - EINDWERKEN
 ☎ 013/32.23.82 na 17 u

over drie dagen.

✓ Portoturae te salutant.

✓ Sisters and brothers, ride on! Get crazy with the cheese whizz! Wordt verwacht: The Veto Allstar Sound System.

✓ Verloren: maagdelijkheid. Terugbezorgen aan Jeroen. Muntstraat 32. Hij heeft ook e-mail.

✓ Mark Plomteux, where are you? Your horny fanclub.

✓ U vraagt, ik zing. Alle gelegenheden, bij voorkeur kafeebezoek. Volledig repertoire: kinderen voor kinderen, Jip en Janneke, ... Kontakteeur Tine.

✓ MCC vraagt lidmaatschap aan bij de 'Boys with toys'.

✓ Geert V., nog veel lieve e-mails.

✓ Wanted: homicida piscium aurorum.

✓ Bruno S. leer es waar je mond staat of gebruik een rietje.

✓ James Bond lijdt aan schizofrenie.

✓ Stefanie, zal het etentje nu doorgaan? Liefst fondue want ik lust geen spaghetti.

✓ Voor Hellen en Gus: Durex sex, sed sex.

✓ Timeo Gilbertum et dona ferentem.

✓ Veto: Spraakwater tot je kotst.

✓ Kamer te huur in gemeenschapshuis. 5.500 fr. alles inbegrepen. Gemeenschappelijke badkamer en keuken. Sluisstr. 13, tel. 22.06.48.

✓ Vergeet dat van die supporters. Allemaal betalen en handen af van onze Raf op de Scorpiofulf van woensdag 31/1 in de Rumba!

✓ Nog steeds akrobatische eenwieler te koop tegen spotprijs (2500 fr) in de Predikheren-

straat (zwarte poort, bel Pieter Jan).

✓ Scorpio fulft nu ook in de Olympia! 11/2: Brugge kampioen.

✓ Foto's aller Klotten, verzamelt u. Marcs.

✓ Hoi, grote broer, bedankt voor de kaartjes. Ik hoop dat ge weer gezond zijt en nog altijd zeer gelukkig. Ze heeft je toch wel goed verwend, hoop ik? Kom eens langs. Uw jongste zusje.

✓ Miss Nutella, ik smelt. Zoete kusjes van sjo-koman.

✓ Tom Mennes, wat is er verdorie zo goed aan Leuven?

✓ Chiro, Joho speelt toneel: "Maar mes onk, dat niet skoon zijn, zo een koord gespan, al de rook gaat zo in de kleeed en de kachel, zij niet brandtdt.

✓ Chris Brauwert is 26 geworden, denk ik! Wat één jaar Brussel al niet kan doen.

✓ Greet Simons zal zelf wel weten waarom ik dinsdag zal langskomeh. Grapje, geen paniek, ik blijf wel thuis.

✓ Gezocht: Magic Senna-fans. Op 23 maart zal een Memorial Ayrton Senna plaats vinden in de Indoorkarting te Deinze. Voor meer informatie: stuur een aan jezelf geadresseerde en gefrankeerde omslag naar: Jean Pierre De Wit, Plumstraat 80, 8500 Kortrijk. Obrigada!

✓ Aan alle meisjes met smaragdbruine, reeblauwe, kanarierode, kreeftgroene ogen: ontferm u over ons!

✓ O, Carlito. He used to run smack with Fernando.

JO MEUWISSEN

bvba

Alle verhuur video-, klank- en lichtmateriaal.
 Videoschermen tot 4 m.
DISCOBAR EN CD's met of zonder D.J.

☎ 016/201.301

TEKSTVERWERKING
 VERTALING
 A4-KLEUREN-SCANNING
 MET TEKSTHERKENNING
 LASER- OF KLEURENPRINTER
 Tel. 016 / 26 . 06 . 58

agenda & ad valvas

DOOR TOM MICHELESEN

MAANDAG

18.00 u **AKTIE** Brieven schrijven Amnesty International, org. Kampusgroep AI.

19.30 u **FILM** 'Nicole Van Goethem en de nieuwe lichting animatiefilmers', in Vlaams filmmuseum, toeg. 100.

20.30 u **TEATER** Maatschappij Discordia pakt uit met 'Some of my best friends' van Judith Herzberg, een stuk over een Duitse overlevende van de holocaust die jonge Israël's en Duitsers met elkaar wil konfronteren en wil laten zoeken naar hun identiteit, in Stuc, toeg. 200/300, org. Stuc.

DINSDAG

19.30 u **FILM** 'Dust', psycho-drama van M. Hänzel, in Vlaams filmmuseum, toeg. 100.

20.00 u **TEATER** 'De moord op Jeanneke Van Calck', door Toneelgezelschap Ivonne Lex, in Schouwburg, toeg. 400/350/300/200/150, org. Cultureel Centrum Leuven.

20.00 u **KONSERT** Engelse folkartiëste Maggie 'Hot Vultures' Holland speelt uitgewaarde songs, van haarzelf, Dylan en Bragg, met eenvoudige gitaar- of banjobegeleiding, in Cultureel Centrum Oratorienhof, toeg. 250/300, org. vzw Bookeroo en KC Oratorienhof.

20.00 u **TEATER** Ivonne Lex: 'De moord op Jeanneke van Calck', in Stadschouwburg.

20.30 u **TEATER** Maatschappij Discordia pakt uit met 'Some of my best friends' van Judith Herzberg, een stuk over een Duitse overlevende van de holocaust die jonge Israël's en Duitsers met elkaar wil konfronteren en

wil laten zoeken naar hun identiteit, in Stuc, toeg. 200/300, org. Stuc.

20.30 u **TEATER** Maatschappij Discordia 'Some of my best friends', in Van Evenstraat 2E, org. Stuc.

20.30 u **KONSERT** De frivole framboos, in aud. Minnepoort.

21.30 u **KONSERT** La Piovra, Andrea Croonenberghs, in Kafee 't Plektrum, toeg. gratis.

WOENSDAG

13.00 u **KONSERT** UUR KULTUUR: pianorecital door Jan Michiels. Uitvoeringen van Ligeti, Schumann, Chopin, Debussy, en anderen, in Stuc.

14.00 u **FILM** 'De roof van Hop-Marianneke', 1954, komedie van J. Diels, in Vlaams filmmuseum.

15.00 u **SPORT** Vier-wielen-wheely, op Ladeuzeplein, org. Sportraad.

20.30 u **KONSERT** Beethoven Akademie onder leiding van J. Caeyers, H. Shelly op piano speelt Mendelssohn, in PDS, toeg. 600/450/300.

22.00 u **FILM** 'Achterland', 1994, dansfilm van Anna-Teresa De Keersmaeker, in Vlaams filmmuseum, toeg. 100.

DONDERDAG

19.30 u **FILM** 'In naam van de Führer', 1977, L. Chagoll, in Vlaams filmmuseum, toeg. 100.

19.30 u **FILM** 'Dust', 1985, psycho-drama van M. Hänzel, in Vlaams filmmuseum, toeg. 100.

20.00 u **VERGADERING** Fietsaktie en afvalverwerking, in Groen projecthuis, Vlamingen-

str. 116, org. Milieuraad, Genoeg!

20.00 u **LEZING** 'Kunst en architectuur in Buthan' door Marc Dujardin, in MSI 01.28.

20.00 u **KONSERT** Big Band onder leiding van B. Joris: klarinet-ensemble onder leiding van G. Severens; koor onder leiding van K. Bik-kemborgs, in Lemmensinstituut.

VRIJDAG

20.00 u **TEATER** Mater Dei -instituut speelt 'Simon Vedelaar' van Stefan Vancaeynest in een regie van Julie Godts, in aud. Minnepoort, toeg. 180/200, org. Mater Dei.

20.15 u **KONSERT** Will Turalura, in Stadschouwburg, org. Vriendenkring.

Apolloon

• 03/02 om 22.00 u: Galabal, in Gymnasium, toeg. 450.

Katechetika

• 30/01 Discofulf: verkleed komen, cd's mee-brengen en afgeven aan dj Pieter en Bart, in Cuythoek. • 31/01 om 20.00 u: van het presidium, in Mandelalokaal.

LBK

• 29/01 om 20.00 u: Plan Sjarel, in Gnorgl. • 03/02 Galabal, in Pellenberg (zaal Kasten-jehof).

20.30 u **KONSERT** Patroonsfeest, 'Muzikale schatten uit de Leuvense universiteitsbibliotheek', door Capilla Flamenca, in Grote Aula.

ZATERDAG

20.00 u **KONSERT** Budapest Symphony Orchestra, Valses de Vienne, in Stadschouwburg.

ZONDAG

15.00 u **RONDLEIDING** Door David Mellaerts 'De vrouwen van de Romeaanse poort' (Gynaika), in Romaanse Poort, toeg. gratis.

20.00 u **KONSERT** Dana Winner takes it all, in Stadschouwburg.

Medica

• 30/01 om 11.45 u: Gastkollege kankerpre-ventie, in Supercity.

Politika

• 31/01 om 20.00 u: Free-podium 'Polyvalent-talent': Politika Unplugged, in Pangaea.

• 01/02 om 20.00 u: Free-podium 'Polyvalent-talent' optredens van Valium (debuutoptreden) en Elvis Shot JFK (pretgroepje), in Pangaea.

VTK

• 29/01 Half-time, in Tijl. • 30/01 om 20.00 u: Half-time-kwis, in Domus. • 31/01 om 21.00 u: Half-time-TD, in Samambaia.

Het probleem van de vrouwelijke animatiefilm

"De wereld wacht eerder op stofzuigers en schoendozen"

rouwen hebben het moeilijk in de wereld van de sinema. Je vindt ze meestal terug in stereotiepe functies als scriptgirl of grimeuse, terwijl de belangrijke mensen meestal mannen zijn. Omdat er aan het talent van vrouwen vaak voorbij wordt gegaan, is het op tijd en stond eens nodig de dames in het zoeklicht te plaatsen. Het Cultureel Centrum organiseert daarom deze week in de filmreeks 'Regisseurs Gezocht (M/V)'. In samenwerking met Cinema Brevis, een organisatie die kortfilms promoot, gaat het KC daarbij speciale aandacht aan de nieuwe generatie Belgische animatiefilmers. Zijn hun problemen een gevolg van discriminatie, of hebben hun mannelijke collega's het ook zo moeilijk? Luc Joris, de samensteller van het programma, en Linda Hovecar en Sylvia Defrance, van wie er werk wordt getoond, hebben er hun eigen ideeën over.

De enige Oscar die België ooit won, ging naar Nicole Van Goethem, voor 'Een Griekse tragedie' in 1984. In haar kielzog ontstond er een lichting Belgische animatiefilmers. Het minifestival van deze week wordt geopend met Van Goethem's Oscar-winnaar. Daarna wordt het werk van de nieuwe generatie getoond. Dat is 'Winston and Julia' van Sylvia Defrance, 'Arthuro IV' van Kim Keukeleire, 'Jeux de main' van Guionne Leroy, 'Little Wolf' van An Vrombaut, 'Happy Home' van Linda Hovecar, 'Sortie de bain' van Florence Henrad, 'D'amour et d'os frais' van Cecilia Marreiros Marum en 'Chiamo d'Oro' van Klaartje Schrijvers.

Luc Joris (Cinema Brevis): «De reeks animatiefilms wordt vertoond in het kader van Gynaika, een project uit zacht-feministische hoek dat de aanwezigheid van vrouwen in de kunstwereld in de kijker wil zetten. Daartoe hebben ze een paar culturele centra gekontakteerd om iets te organiseren. Aan Cinema Brevis hebben ze gevraagd of we iets wilden doen, en we hebben dan voorgesteld om een compilatie films door vrouwen op te stellen. Vanuit het Cultureel Centrum Leuven kwam dan de vraag om specifiek iets te doen rond vrouwelijke animatiefilms. En het is wel belangrijk dat die eens in het licht worden gesteld.»

Alternatief

Veto: Wat loopt er precies mis?

Joris: «Normaal probeert Cinema Brevis zo ruim mogelijk te werken. Wij maken er geen onderscheid tussen of een kortfilm nu door een man of een vrouw, alternatief of gesubsidieerd wordt gemaakt. We kijken naar de kwaliteit van de prent. Maar als je de cijfers bekijkt zie je dat er toch wel een probleem is. Elk jaar komen er tien à vijftien gesubsidieerde kortfilms uit, en telkens is er daar maar een of twee van een vrouw bij. De vrouw komt in het filmmedium moeilijk aan bod. Vaak krijgen ze de nogal stereotiepe functie van scriptgirl of grimeuse aangeboden, of mogen ze de montage doen. Er zijn vrij weinig regisseuses.»

Joris: «Het probleem van de kortfilm ligt als volgt. Veel mensen haken af door subsidieproblemen. Als zelfstandig kunstenaar is het moeilijk om te overleven. In 1994 werd het zogenaamde detaksatiesysteem afgeschaft. Dat zorgde ervoor dat als een distributiefirma kortfilms wilde vertonen vóór langspeelfilms, die kortfilmers dan een be-

paald percentage van de recette kregen. Doordat daar misbruik werd van gemaakt, heeft Weckx, de toenmalige minister van Cultuur, die regeling afgeschaft. Maar er is toen geen alternatief voor in de plaats gekomen.»

Nachtmerrie

«Animatiefilmers zoeken dan werk in de reclamesektor, of ze werken in alle anonimiteit mee aan langspeelfilms. Mensen uit de Verenigde Staten schuimen de Europese festivals af op zoek naar talent, en schakelen die dan in in het productieproces van films als die van Disney, of 'A Nightmare before Christmas' van Tim Burton. Ze laten dan bewust hun eigen werk links liggen. De animatiefilms die in België gemaakt worden zijn meestal eindwerken op de akademies, ofwel reeksen op de televisie.»

beeld. In de eerste jaren is er een mengeling van mannen en vrouwen, maar na vier jaar zien we toch dat er meer mannen dan vrouwen afstuderen.»

Veto: Voel je je als vrouw gediscrimineerd in de animatiefilmwereld?

Defrance: «Ik denk dat rollenpatronen onbewust nog altijd ingelepeld worden. Je ziet vrouwen meestal als scriptgirl of op de afdeling kostuums, en de meeste regisseurs zijn mannen. Daar komt dan nog bij dat je in de machtsposities in de industrie alleen maar mannen terugvindt. Toen ik mijn film moest voorstellen voor de Vlaamse Filmkommissie, die over de overheidssubsidie beslist, heb ik daar geen enkele vrouw gezien. Ik kan natuurlijk wel misgekeken hebben.»

Linda Hovecar (25) ziet het enigzins anders. Van haar wordt er deze week 'Happy Home' vertoond, haar eindwerk voor het Kask over een vrouw die zichzelf geschenken opstuurt.

Linda Hovecar: «Ik persoonlijk heb totaal geen last van discriminatie. Het is wel zo dat je weinig vrouwen tegenkomt in onze sektor, maar volgens mij ligt dat niet aan het systeem. Het is eerder een probleem van de vrouwen zelf. Het is een beroep waar je heel zelfstandig voor moet zijn, en vele vrouwen zijn daar bang voor. Als er

lijke filmers.»

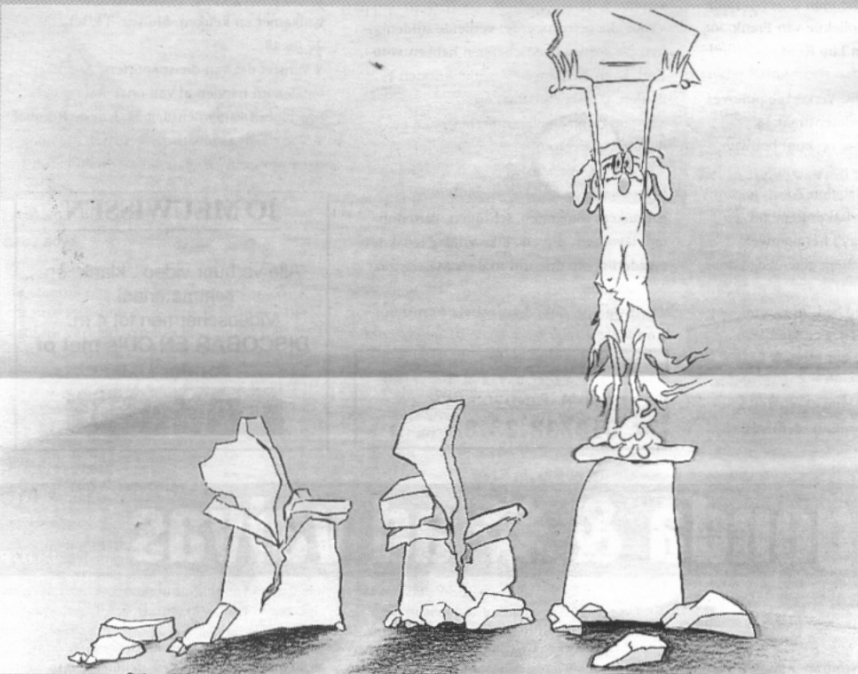
Hovecar: «Ik neem daar geen zware standpunten over in. Mijn film gaat ook wel over een sterke vrouw, een femme fatale. Maar ik heb die gemaakt uit esthetische overwegingen, uit verheerlijking. Niet de vrouw als vrouw, maar louter om het uitzicht. Ik vind dat veel interessanter dan mannen filmen.»

Defrance: «Ik kan ook maar films maken vanuit wie ik zelf ben. Ik heb niet echt de doelstelling om de vrouwen in een mooi daglicht te stellen. Ik probeer gewoon zo eerlijk mogelijk te zijn. En het gebeurt dan wel dat ik daarbij dingen aanstip over de relatie man-vrouw in de maatschappij, maar dat is nooit mijn uitgangspunt.»

Veto: Hoe schatten jullie de waarde in van een avond die vrouwelijke animatiefilmers in het licht stelt? Heb je de indruk dat het eerder de animatiesektor is die in de problemen zit dan de vrouwen daarin.

Hovecar: «Ik denk dat het gewoon heel erg 'in' is om zulke evenementen te organiseren. Maar ik denk niet dat dat echt nodig is. Allezins niet om vrouwen in onze branche meer aan de bak te laten komen. De problemen in de animatiesektor liggen op andere vlakken.»

Defrance: «Ik vind het wel goed dat er zoiets gebeurt. Zowel de problemen van de animatie als die van de vrouwen in de film-

Sylvia Defrance (28) is een mooi voorbeeld van dit alles. Van haar wordt er deze week het grafisch knappe 'Winston and Julia' vertoond. Dat is een filmpje over een man en een vrouw die hun liederrelatie in vraag stellen, en daarbij verbeelding en werkelijkheid door elkaar halen. Met deze prent studeerde ze in 1994 af aan het Kask.

Sylvia Defrance: «Het heeft daarna nog lang geduurd voor we mijn film op festivals konden vertonen. We moesten de film zonder budget afwerken, en een vriend van me heeft er kostenloos muziek bijgebracht.»

«Mijn nieuwe film 'Candy Darling and Daddy Cane', wordt wel via het officiële proces gemaakt, en dat loopt niet heel vlot. Het eerste productiehuus dat zich engageerde, daar heeft de persoon die zich voor mijn film interesseerde zich vanaf gescheurd. Een ander huus, dat oorspronkelijk als koproducent zou meewerken, heeft ondertussen bijna het gans budget bijeengesprokkeld. Maar het is nu al bijna twee jaar geleden dat ik het script schreef.»

Veto: «Hoe komt het dat vrouwen het zo moeilijk hebben? De problemen die jullie schetsen lijken niet echt van discriminerende aard.»

Joris: «Misschien moet je die vraag eerder aan een socioloog stellen, ik weet het niet zo goed. Misschien heeft de fictiewereld een overheersend mannelijk imago. Op de animatiescholen zien we het volgende

rollenpatronen zijn, is dat eerder doordat vrouwen die zichzelf aanmeten. Het is niet zo dat men denkt dat een vrouw geen animatiefilms kan maken.»

Joris: «Langzaam zie je toch dat er een evolutie aan de gang is in het filmland. Vrouwelijke sineasten in ons land zijn nog altijd op twee vingers te tellen, maar er worden steeds meer kortfilms door vrouwen gemaakt. En vaak vormen de kortfilms een terrein waar een beetje algast wordt, en is het mogelijk om daar een logische evolutie uit af te leiden.»

Daglicht

Veto: In hoeverre onderscheiden die animatiefilms zich dan echt als vrouwelijk?

Joris: «Bij vele filmers komt er geen verwijt of aanklacht over onderdrukking terug in de films. De films van La Cambre (franstalige animatie-akademie in Brussel, *mvd*) zijn lief en teder, guldig; tipische kenmerken voor jonge filmers. De studentes van de Koninklijke Akademie voor Schone Kunsten (Kask) in Gent maken grimmigere, meer volwassen films die hun kijk op het vrouw-zijn weerspiegelen. In het programma van deze week komen beide aspecten aan bod. Je krijgt een combinatie van visies op de vrouw in de maatschappij, en een gevoel voor detail die eigen is aan vrouwe-

wereld worden dan in het licht gesteld. Het is goed dat de mensen er op gewezen worden dat wij bestaan. Andere evenementen kunnen wel minder op mijn goedkeuring rekenen. In Duitsland ben ik op een festival geweest dat ik te extreem vond, en zoiets schrik het andere geslacht af. Bij de vertoning van een aantal films mochten geen mannen binnen, en daar werd dan lesbisch pornografisch werk getoond. Zo doe je aan gettovorming.»

Veto: Hoe zie je de toekomst? Hoop je ooit je broed te kunnen verdienen in de animatiesektor?

Defrance: «Het is moeilijk, de wereld heeft eerder stofzuigers en schoendozen nodig dan animatiefilms. Maar het is een avontuur, dat stuw mij vooruit en ik leg er mij niet bij neer als het moeilijk gaat. Het is een uitdaging om aan de ene kant je artistieke integriteit te behouden, en toch een groot publiek aan te spreken. En net door er hard in te geloven worden je dromen soms heel reëel.»

Joris Janssens

De animatiefilms worden vertoond in het Vlaams Museum en Filmarchief in de Vanderkelenstraat, maandag om 19.30 u en dinsdag om 22.00 u. De toegangsprijs bedraagt 100 frank. Maandag komt Sylvia Defrance over haar werk vertellen, dinsdag Klaartje Schrijvers.